

Spicilegium Epigrammatum Graecorum.

1.

*Στήλην Παρθενόνης ἴδιος γαμέτης ἐποίησεν
Δαΐνας, ἀλόχῳ ἰούτῳ χαριζόμενος.*

Athenis descripti in stoa, quam dicunt, Hadriani (Catalogi generalis n. 3575). Edidit L. Rossius in Ed. Gerhardi Ephem. archaeolog. 1843 p. 112, qui ΕΠΟΗΣΕΝ legit et ΔΑΙΝΗΣ. Sculptoris incuria CΤΗΛΛΗΝ et ΔΑΙΟΧΟ scriptum est et in ΠΑΡΘΝΟΠΗΣ omissa vocalis Ε. Uxoris effigies, sacerdotis Isiacae ornata, in stele maiore sculpta est, titulo supra scripto. Artificem fuisse maritum non dixerim, quum ποιέω de cippis saepe, ut Romanorum *facere*, curam et impensam significet, quo spectare videtur χαριζόμενος. In exemplum huius usus verbi ποιέω multa congressi in L. Zimmermanni Diario Scholast. 1830 p. 693.

2.

Ἐρσηῖς.

*Τηλοῦ πατρίδος οὐσ' ἔθανον κλειναῖς ἐν Ἀθήναις
Ἐρσης, γγνωτοῖσιν πᾶσι λιποῦσα πόθον.*

Athenis inventum 1840. m. Martio: v. L. Ross. *Bullett. di corrispond. archeolog.* 1841 p. 55. In Ephem. archaeol. Atheniensi n. 359 p. 302 editum est ὡς ἔθανον et πᾶσι λίπος ἀποθοῦσα. Sic isti legunt inscriptiones Graecas. Literae enim hae sunt: ΤΗΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΟΣ — ΕΡΣΗΙΣΓΝΩΤΟΙΣΙΝ-ΠΑΣΙΑΠΟΣΑΠΟΘΟΝ. Ἐρσηῖς, ab Ἐρση. Rossius autem nescio quid velit, cum dicat nomen defunctae omissum esse. Inscriptio est quarti ante Christum saeculi.

3.

Ἐνθάδε γῆ κατέχει τίτθην παίδων Διογείτου
ἐκ Πελοποννήσου τήνδε δικαιοτάτην.

Μαλίχα Κυθηρία.

Athenis in stele marmorea cum imagine Cytheriae Malachae, cuius caput solum superest. Cytheriae nomen ad patriam, Cytheren insulam, par est referri, quum ἐκ Πελοποννήσου ad ipsam, non ad dominum pertinere videatur. Ἐφημερ. ἀρχαιολ. Vol. I p. 229 n. 273. Nutrices autem ex Sparta peti solitas discimus ex Plutarcho Lycurg. 16. Rossius *Bullettino* 1841 p. 56 etiam hos versus quarto seculo vel tertii initio scriptos esse censet, et metaplasmī genus, quale est Διογείτου pro Διογείτονος, etiam in aliis marmoribus inveniri ait. τίτθη δικαιοτάτη, ut Syll. Epigr. Gr. n. 61 χαῖρε δίκαιος ὦν, *Bullett.* 1843 p. 136 χρῆστὲ καὶ δίκαιε Πύτρων χαῖρε. μνημα δικαιούτης huius Musei T. I p. 203 n. 4.

4.

Χαίροιτε.

Σώζων ἐνθάδ' ἐγὼ κείμει,
Σώζων, κλειῆος ἄνω[θεν] ὑπ' ἀνδράσι τρισὶ τε τυφθεῖς,
καὶ ὑπὸ πάντων ἀνδρῶν ἐκδικίας νυκτὸς τετυχηκώς.
Ἦν γὰρ ἔτι κάμοι ἐπτά τε καὶ εἴκοσι.

Athenis in horto Angeli Gerontis. Inscriptio a lapicida composita et in aliquam metri formam redacta videtur. Aetatem seriore[m] produnt etiam litterae a lithographo depictae in Ephem. archaeol. n. 594 p. 427. Quam maxime mirum est γὰρ in fine, neque minus ΚΑΜΟΙ. V. 3 νυκτὸς pro caede in illa nocte peracta. Hexameter poterat scribi omisso ἀνδρῶν. V. 2 ἄνωθεν posui, quum σίγλη sculpta sit ΑΝΤ; forma ω octies in aliis vocabulis extat. Editor Graecus ex his tribus litteris facit τισίν. In τρισὶ male producitur vocalis. V. 4 ΘΠΤΑΤΕΚΑΙΚ, ut in L. Rossii Inscriptionibus n. 131 v. 2 hexameter exit ΑΥΚΑΒΑΝΤΑΣΜ, λυκάβαντας τεσσαράκοντα. Pentametrum igitur sibi visus est facere pes-

simus versificator. Exterum hominem fuisse Sozontem, inde liquet, quod non additum est patris nomen.

5.

Συνναδεὺς θεράπων Ἀπολλώνιος ἐνθάδε Μόσχου
 λιτῆ ὑπὸ στήλῃ κέκλιμαι ὠκύμορος·
 ἦν παρίοις εὐφημος αἰεῖ, ξέρε, μηδ' ἐπὶ λύμῃ
 χεῖρα βάλοις· φθιμένων ὠκυτάτη νέμεις.

In Piraeo, in domo privata, cum facie Apollonii, male sculpta, ita ut titulus tertium seculum post Chr. non videatur antecedere. Edidit L. Rossius in Gerhardi Ephemeride archaeol. 1843 Jul. p. 124. In *Συνναδεὺς* metri caussa producta, in *Ἀπολλώνιος* correpta est syllaba secunda. Ceterum iunge *θεράπων Μόσχου*. V. 2 *ΛΕΙΤΗ* et *ΟΤΗΛΛΗ*.

6.

Thebis in ecclesia diruta S. Lucae sarcophagus extat praegrandis et ornatu quodam sculpturae singularis, qui fortasse non antiquus est, sed eo tempore additus, quo in illo Sancti corpus conditum primum ferebatur. Epitaphium decem hexametrorum inde reportatum a Sponio post multos alios Boeckhius edidit in C. I. n. 1656. In opposito autem huius arcae latere duae aliae extant inscriptiones, quarum ne mentionem quidem video factam praeterquam a Clarkio, qui sarcophagum dat delineatum T. II Sect. 3 p. 57 ed. maioris. *Upon the north side of the same soros there is also an inscription, but the buttress of one of the arched niches of the altar of the chapel has been erected against it, in such a manner as to leave only a few of the characters visible.* Praecedunt decem (hic quoque) hexametri, quorum minima pars nunc legi potest, adeo detritum et laceratum est marmor. Sequuntur, lineola interposita separati, id quod nusquam praeterea vidi, octo iambi, quinque versibus perscripti. Haec ego raptim descripsi, dum Henzenus meus describendo epigrammate, quod dudum editum esse non certo meminera-
 mus, et quod hodie minus integrum est quam vidit Sponius,

suam mihi praestabat operam. Et hexametrorum fragmentis alius fortasse verba quaedam adiiciet, quem minus quam nos tunc teneat tantarum rerum memoria, coeli Graeci serenitas, situs loci, in quo fuit olim Ismenion, vicinae Dirces, tumuli non longinqui Argivorum in altero bello Thebano caesorum prope Glisantem desiderium.

- Μαρμαρῆ λίθος . . . . .*
νηδύμον ὑπνον ἔχοντα κα . . . θνοις τε παρόντα·
ὄν δῆμος χρυσῶ στεφάνῳ . . . . . μι
βουλῇ τοῦτον . . . . . οἰς
 5 *κεῖται . . . . .*
Ζώσιμος υἱὸς ἔγραψε, τὸ γὰρ τ . . . . .
ἔμπροον . . . . .
Ὅστις δ' ἂν τολμᾷ θεοῦθαι νέκυν εἰς ἐμὲ νηδύν,
χωρὶς τοῦ παιδὸς πατέρος, ὃν ἔχω κατὰ γαστέρος,
 10 *δώσει τῆδε πόλει καὶ τῷ ταμ[ι]είῳ. AN. ΜΥΡΙΑ.*

- Πλήρης ὁ φόρτος ἐστί μοι, καλῶς ἔχει,*
κεῖται γὰρ νηδύν εἰς ἐμὴν Ἀνήδνυμος,
κάκ τοῦδε παιδὸς παῖς γεγὰς Ἀνήδνυμος,
τρίτος δὲ παιδὸς νῦν πατήρ ὁ Ζώσιμος.
 5 *Μύσιν θεῶν τίς μοι δότω καὶ σύνφρυσιν·*
ἂν γὰρ θίγγη τις εἰς ἄνοιξιν τὴν ἐμὴν,
μήτ' ἐλπίδων ὄναιτο, μὴ τέκνων σποράς,
ἀ[λλ'] ἐκ γέιους ὄλοιτο πᾶν ῥοιζῶ γένος.

In iambis nihil emendandum erat nisi v. 7 *OMAYTO*, si recte vidi, et v. 8 *ΘPIZΩ*, ubi praeterea legitur *ΕΓΓΕ-ΝΟΥC*. Loquitur sarcophagus, in cuius ventrem (*νηδύν, γαστέρα*) depositi sunt Anedymus, nepos eius Anedymus, denique huius pater Zosimus, quo mortuo additi sunt iambi, quum hexametri vivente adhuc Zosimo inscripti fuerint, cui destinatur sepultura in hac arca v. 9. Eo autem tempore, quo Zosimus filius (v. 6) patrem sepeliret, ipsius filius iam conditus erat, quod liquet ex v. 10. Atque hoc confirmatur tertio epigrammate prius edito (quod in Iacobsii Appendice legitur

n. 290), vel potius primo ideoque anterieus arcae latus occupante. In hoc enim Zosimus pater et Adaë Italica mater deflent filium Nedymum. Mirum autem est, hic *Νήδυμον* appellari, qui in iambis bis vocatur *Ἀνήδυμος*. Ceterum eodem modo saepe, ut infra n. 25, parentes, filium dum condunt, idem sibi sepulcrum constituunt, alium inferri vetantes.

7.

Σολυκίου ζακόροιο λυγρὰ παῖς ἐνθά[δε κείται]

Κ]αλλιτύχη, δὴ ἐτῶν πλησαμένη δεκ[άδας.

In ecclesia S. Lucae, ad pedem montis Pyrgarthis, qui nunc dicitur, in quo sita fuit Ascra, in lapide quadrato. Descripsit H. N. Ulrichs.

8.

Ἐνθάδε Σώτηρον Χαιρωνέα, χαλκεο[τ]έχνην,

Αἰδοῦσθ' ἀπέδον τὸν φίλιον κα[τέ]χει.

Ἐάντ' ἰδίας πατρ[ὸ]ς γὰρ ἐ[π]ή]νεσεν ἐνθά[δε ναί]ειν,
ταῖς ἰλαραῖς αἰ[εῖ] ἥσοι τερπόμενος.]

Non longe a ruderibus et fontibus calidis Aedepsi, in ecclesia diruta prope vicum Lipson, in tabula marmorea, litteris imperii Romani tempora prodentibus. Descripsit et supplevit Ulrichs. Nomen *Σώτηρος* v. Syll. Epigr. Gr. n. 27.

9.

Ἀπατούριος Δα[μ]α]ρμένου χαῖρε.

Ἐνθά[δε φῶ]τα κα[μ]ο[ύ]ντα, τὸν ἔξοχον ἐν πραπίδεσσι

Ε]ὐ[βο]λ[ας ἐραι]ᾶς, ἅδε κέκευθε κόνας,

ἐ]ο[θλὸν [έοῦς ἀστοῦ]ς Ἀπατούριον, ὃν θ' Ἐκαδήμου

λέ]σσαι κα[ὶ πινυτῆ]ς μῦθος ἐ[π]αγλαῖσεν.

5 Π]ο]λλὰ σὺ μ[ὲν λειβ]ῶν πάριθι, ξέρε, δάκρυα κενθοῖς,
οὐχ ὅσῃ κ[ε]νεὰς τ[ῆ]δε νέμειν χάριτας·

ἀ]λλ' ἀ] προ[δακρύ]σας ἀνομάκλιτον ἔνεπε χαίρειν,

τοῦ]το παρ[αὶ κεύθο]ς ξυγὸν ἀμειβόμενος.

Κούφα] σοὶ κό[ρις ἄδ'] Ἐλειρηνοῖς ἥστυε κρύπτοι,

10 ἡ]ϋφυῆς [ἦρω]ς, εἶνεκα σωφροσύνας.

ΑΠΑΤΟΥΡΙΟΣ

ΔΑ..ΡΜΕΝΟΥ

ΧΑΙΡΕ

. ΝΘΑ . . . . Μ. ΝΤΑΤΟΝΕΞΟΧΟΝΕΝΠΡΑΠΙΔΕΣΣΙΝ
 . Υ. Ι. . . . . ΑΣΑΔΕΚΕΚΕΥΘΕΚΟΝΙΣ
 . ΣΘΑΟΝ. . . . . ΣΑΠΑΤΟΥΡΙΟΝΟΝΘΕΚΑΔΗΜΟΥ
 . . ΣΧΑΙΚ/. . . . . ΣΜΥΘΟΣΕ. ΑΓΛΑΙΣΕΝ
 . ΛΛΑΣΥΜ. . . . . ΩΝΠΑΡΙΘΙΞΕΝΕΔΑΚΡΥΑΚΑΝΘΟΙΣ
 ΟΥΧΟΣΙΗΙ. . . . . ΩΙΔΕΝΕΜΕΙΝΧΑΡΙΤΑΣ
 . . ΛΑΠΡΟ. . . . . ΣΑΣΟΝΟΜΑΚΛΥΤΟΝΕΝΝΕΠΕΧΑΙΡΕΙΝ
 . . . . ΤΟΠΑΡ. . . . . ΣΞΥΝΟΝΑΜΒΙΒΟΜΕΝΟΣ
 . . . . ΣΟΙΚΟ. . . . . ΕΔΕΦΗΝΟΡΙΣΟΣΤΕΑΚΡΥΠΤΟΙ
 . . ΦΥΗΣ . . . . ΣΕΙΝΕΚΑΣΩΦΡΟΣΥΝΑΣ

Athenis cum sequenti annotatione ad me misit paucos menses ante mortem infelicissimam idem, cui duo epigrammata praecedentia debentur, Vir egregius nobisque dum in vivis erat amicissimus, doctrina is et ingenio, moribus atque animo praestantissimus, et cuius merita et virtutes vel Graeci agnoscebant, antequam nova potestas, repentina vi exorta, inde incepit, quo alia imperia post feliciora tempora lapsa sunt, ut exturbarent professores.

Obige Schrift steht auf einer weissen Marmorplatte, die mit einem einfachen Giebel verziert ist und früher eine der Treppenstufen eines Hauses in Chalcis bildete. Jetzt ist sie ausgehoben und im Besitz meines Freundes, des Obristlieutenants Fabricius. Die Züge der Buchstaben sind mit Ausnahme der dreizeiligen Ueberschrift klein, ungleich und nachlässig. Von dem Namen der zweiten Zeile sind zwei Buchstaben durch ein eingegrabenes Loch weggefallen. Eine andere Zerstörung hat das Epigramm selbst dadurch erlitten, dass von der dritten Zeile an eine senkrechte Rille eingehauen ist, welche acht Zeilen durchschneidet. Ausserdem sind die Anfänge der Zeilen sehr verwischt und schwer zu lesen. Alles, was erkenntlich war, habe ich mit Genauigkeit

abgeschrieben und darauf eine Ergänzung versucht, die ihren Zweck erreicht hat, wenn der Sinn einigermaßen getroffen scheint. Die lückenhaften Anfänge habe ich mit je zwölf bis fünfzehn Buchstaben ergänzt; nur die letzte Zeile wollte sich nicht fügen und gab immer zu wenig Buchstaben. Es lässt sich indess annehmen, dass hier irgend eine schadhafte Stelle im Stein übersprungen werden musste, oder man könnte, um die Buchstabenzahl gleich zu machen, die beiden letzten Verse folgendermassen lesen:

*Ἡρώς, σοὶ κοιλὰς Ἐλεφνηοῖς ὅσ τε κρύπτει
ἠΰφρῆς, μεγάλας εἶνεκα σωφροσύνας.*

Der Name des Vaters lässt sich nicht anders als *Δαμάρμενος* lesen, wie bei Pausanias V, 13 §. 4 ein alter Eretriensischer Fischer heisst. Unsere Inschrift mag nach den Schriftzügen zu urtheilen in oder gegen die römische Zeit fallen. Das Wort *Ἐλεφνηοῖς* ist als Adjectiv zu fassen und kann dichterisch füglich so viel als Euböisch bedeuten, wie Theseisch so viel als Attisch u. dgl. Elephenor war bekanntlich der Heerführer der Euböer gegen Troja.

10.

[Ἡ πόλις] τὴν σεμνοτάτην καὶ εὐγενεσιάτην Ἡράκλειαν Τεισαμενοῦ
παρὰ τῇ ἀγιοτάτῃ Ὀρθίᾳ Ἀρτέμιδι ἰδρύσατο, ἀρετῆς πάσης καὶ
σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας ἕνεκα, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ
προσφιλεσιάτου ἀνδρὸς αὐτῆς Μάρ. Ἀβρ. Εὐτυχιανοῦ τοῦ [Εὐτυ-
χιανοῦ.]

Ἄλλην Πηνελόπειαν ἐγένετο κυδαλίμη χθῶν

Σπάρτη, Τισαμενοῦ θεοπέσιον θυγάτρα.

τοίῃ μῆτιν ἔην ἠδ' ἠθεα καὶ νόον ἐσθλὸν

ἔργα τ' Ἀθηναίης ἠδὲ σαοφροσύνην.

Ταύτῃ καὶ γένος ἔσχεσ ἐτήτυμον, Ἡράκλεια,

Ἡρακλέους, Φοίβου, πρὸς δέ τ' [Ὀλυ]μ[πιά]δων·

οἷ σε κατ[οιχομένην] ἔδ[ο]ροιουσιν ἀνηρείψα[ι]θ' αἷς,

αὐτοκασίγ[νη]ν] θᾶκον ἐς ἔον [θέμενοι].

Spartae. V. L. Rossii Iter Peloponnesiacum (*Reisen und Reiserouten in Griechenland*) T. I p. 21—24. Comparantur feminae cum Penelope non modo Spartae (Corp. Inscr. n. 1409. 1447), sed in Italia quoque, in Sylloge nostra n. 56. Quod Penelopen retulit Heraclea mente, moribus, animi candore, Palladia arte (nam cum Pallade ipsa non comparatur), modestia, „*desshalb (ταύτη)*, ut verbis utar amicissimi interpretis, *erkennt der Dichter seiner Heldin, auf ihren Namen anspielend, gegründeten Anspruch zu auf Verwandtschaft mit Herakles, Phoebos und den Bewohnerinnen des Olymp.*“ At neque Penelope ipsa, neque Heraclea ut Spartana mulier, pariter atque Penelope, genere aliquid commune habebat cum Hercule, Phoebos, Olympicis deabus. Nil igitur restat quam ut adulatione prorsus inepta *γένος ἐτήτυμον* dici statuamus propinquitatem communione coeli comprobata, quo evecta dicitur Heraclea, per anticipationem igitur eius, quod sequitur et quod etiam alia illius aetatis epitaphia exhibent, inter deos defunctum aliquem sublatum esse. V. Syll. Ep. Gr. p. 29. Quia altera Penelope erat, post mortem a diis ad sedes suas effertur et inter deos tanquam dea versabitur. Avienus de se ad deam Nortiam v. 9:

Ibis in optatas sedes, nam Iupiter aethram
pandit, Feste, tibi, candidus ut venias.

Iamque venis, tendit dextras chorus inde deorum,
et toto tibi iam plauditur ecce polo.

Cf. Wernsd. Poet. min. V, 3 p. 1311.

11.

*Ἄνδρα σοφὸν Μούσαισι τετειμένον, ἔσθλὸν ἑταῖρον
πᾶσι φίλοις, ἀγαθῶ χρησάμενον βίῳ,
Ἐιρήναιον ἔδεχτο, πάτρης Μεροπηίδος ὄντι,
Σύρος.*

In Syro, ubi in urbis Museo vidi. Post alios edidit Boeckhius in Corp. Inscr. Graec. T. II p. 1062 n. 2347 v. Pessimè habitus est titulus in Ephem. archaeol. p. 387 n. 509. *Μεροπηῖς* seu *Μερονίς* est Cos.

12.

*Χρηστοῦ Τεχνᾶνος μνημα τοῦ Φρουγῶς τόδε,
ὃς νῦν ποθεινὸς γέγονε τοῖς ἐν τῇ πόλει.*

Corp. Inscr. Gr. Vol. II p. 1046 n. 2322 ^b42, ubi Boeckhiius haec: „In cippo marmoris candidi a. 1829 reperto, quem Salamini tribuit Pittacus: sed reliqui tituli, qui in ea parte schedarum scripti sunt, omnes Deliaci sunt sive ex Rhenea allati, ac nihilo minus ab illo partim Salamine inventi esse traduntur. Quare hunc quoque in Rheneae monumentis refero.“ *Τεχνάν*, ut *Παλαμᾶων*, contractum ut *Ἀλκμάν*. *Φρυξ* pro servo dictum.

13.

*Τὸν νέον ὄντα, φίλοι, ζητήσατε καὶ καθιδόντες
τύμβον ἐμὸν μ' ἥρων ὀνομάζετε. ὦ φίλε, καὶ σὺ
ἐρχόμε[ν]ο[ς] παρ' ὀδῶ σοὶ φίλον ὄντα νόει·
πᾶσι δὲ χαῖρε λέγω τοῖσι παρερχομένοις.*

In Amorgo insula. L. Rossii Inscr. Gr. ined. Athenis 1842 p. 31 n. 123 „Cippus quadratus, in casa sacerdotis, litteris pessimae formae negligenter inscriptus. Epigramma et invenustum et insulsum — cuius sensum (siquidem sensus inest) non satis expedit.“ Ita Rossius, dum v. 3 supplet *ἐρχόμενον*. Elegans autem potius est epigramma. Opponitur enim amicus dilectus amicis, quales solent esse multi: horum se commendat memoriae, sepulcrum suum uti visitent rogat, amicum quotiescunque praeteriens ad viam illud conspiciat amoris sui meminisse, omnes, etiam quos amicos compellere non possit, valere iubet. V. 1 *ΚΑΘΙΔΟΝΤΕΣ*, ex usu senioris aetatis. Ex *ΜΕΙΚΡΑΙΝΑ* Rossii acumen elicuit *ΜΕΗΡΩΑΝ*, quum inscriptio antecedens ex iisdem rudibus protracta formam praebeat *ΗΡΩΑΝ*. Male incisum est etiam *ΟΝΟΜΑΖΕΤΕΙ*. Pro *ΤΟΙ* autem fortasse extat *ΤΟΙ*. Latinitatem sapit *χαῖρε λέγω* pro *χαίρειν*.

14.

Ἡ παναρίστη Σπουδὴ ἐνθάδε κέϊται ἐτῶν κ̄α.

In eadem insula ap. Rossium p. 35 n. 132. Litteras numerales tanquam litteras pronuntiatas et in versum coactas habes infra n. 27 et in Sylloge nostra p. 106 n. 73: ὀκτώ ἔτη πλήσας, πρὸς τούτοις μην' ἐβίωv ᾱ, in senario ibi exscripto, praeterea in titulo Vaticano inter Osanni Inscriptio- nes p. 443: ἡλικίας τριετῆς καὶ μηνῶν δ' ἐνθάδε κέϊται. Σπουδῆ nomen novum, sed ex classe satis frequente, de quo v. Syll. Epigr. Gr. ad ep. 44 (ubi quod dixi Τέχνα esse nomen proprium, confirmat Τέχνη Λύδα, C. I. n. 2542) et Papeus in Onomatologico p. 2 d. Similia sunt etiam Ὑλη, Hippocr. Epidem. IV p. 533 Kuhn. Σωφροσύνη, Δικαιοσύνη et Ἀρετή, nomina filiarum Dionysii maioris, Plut. de fort. Alex. II, Ἐλπίς, Rufin. ep. 25, Φιλία, *Philia*, Osann. Syll. Inscr. p. 221. 575, Δόξη (Φλαουία) ib. p. 463, Ὁμόνοια, Jacobs. Append. n. 210, Ἐν- ρεσις, Fabrett. p. 465 n. 100, Γένεσις, Plutarch. Symp. p. 178 b, *Genesis*, Grut. p. 602, 9, Σιγή, meretrix ap. Athen. XIII p. 583 c, *Euphria* (Ἐνπλοια), Grut. p. 723, 4, *Telcto* (Hateria), Anthol. Lat. II p. 181 n. 1521 ed. H. Meyer. Ἀβρο- σύνη infra n. 23 et C. I. n. 2223. Ἐμπορία, Venetiis, Thiersch. *Reisen in Italien* I p. 267, Πολιτικὴ, Μηχανή, Δεσποτία, Ross. Inscr. n. 220, *Thymele Paleque*, Sidon. Ap. Carm. IX, 13, *Palaestra, Felicitas, Pietas, Hilaritas*, O. Jahn. Spec. epigr. p. 97. Rariora sunt masculina et neutra, ut Ἄνθος, Syll. Epigr. n. 28, Γάμος, Lucill. ep. 24, Θάλλος.

15.

Ὁ . . . . . δακρυ[χαρῆς
ἀρπάξας σ' Ἀΐδας σὰν ἐμάρανεν ἀμῖαν·
συγκέχνηται γενέτας δὲ Ποσειδίππος, κλυτὸν ἔρνος
ζαλωτὸν πένψας Φερσεφόνουας θαλάμοις,
ἀρτίχρονν, γονέων ἐλπίδα γηραλέην.

In Co insula, in veteris urbis acropoli. Rossii Inscript. II p. 59 n. 174, ex schedis Helpmani, unde nuper etiam in

Anglia et quas Rossius habet et viginti tres aliae inscriptiones editae sunt, v. *Transactions of the R. society of literature. Second Series* Vol. I 1843 p. 284 n. 30 cf. p. 17. Primum verum, quum in quatuor sequentibus ne una quidem litterula dubia sit, iusto mireris adeo perverse descriptum esse ut difficulter vel omnino non possit extricari: *OXJOTAAI . . HPΣAΞΓCCTOAEAAKPΥ*. Pentametrum tamen inesse et litterarum et versuum, quales in lapide insculpti sunt, inter se comparatorum ratio docet. V. ultimo Rossius emendavit *γηραλέων*, quod non probō.

16.

Ἀρτεμίδωρος Εἰαρίῳ καὶ Σπόρῳ τοῖς ἀδελφοῖς μνείας χάριν.

Τῆδε καταφθιμένους διδύμους δύο φῶτας ἀρίστους

Εἰαρίνον τύνθος καὶ Σπόρον εἷς ἔλαχεν·

πατρίς δ' Ἡράκλεια, καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τευξας

λαῖνον ἀμφοτέροις βωμῶν ὑπερθε τάφου.

Pydnae, ubi nunc Kitro, in Macedonia. Ex Leakii Itin. Graec. septentr. repetiit Boeckhius in Corp. Inscr. Vol. II p. 989 n. 1957^b.

17.

Σαββίων Στεφάνου.

*Ἐφθάσθης, δύστανε, τύχης δη[λή]μισι, καὶ σευ
πάντα λέλειπτ' ἀρετῆς, οἷς ἐπιτροχό[με]θα,
ἦθος, νοῦς, ἀκμή· Μοῦσαι δέ σ' [ἀε]ι[δ]έ[μ]εν ἡμεῖν
τέρπουσαι νυνὶ θρηνηλογοῦσι, τάλαν.*

5 *ματέρι πένθος ἔφης, λύπα πατρί· [οἶ]α δὲ δένδρον*

κλών [νῦ]ν ἐκλάσθης ἐ[ρ]δρομος εἰς Αἶδαν,

Σαββίων· ἀλλ' ἔστω σοὶ ὁ πᾶς κοῦφο[ς] λιθο[ς], εἴ' [γ]ε

πᾶσι πάρος ζώων ἧς σ[ὺ] προσηρότατος.

In Taurica Chersoneso vel vicinia repertus titulus, quem ex schedis ad se missis edidit Fr. Graefius in Epistola crit. ad God. Hermannum in Act. Acad. Petropol. 1843 Ser. VI Vol. VI p. 3—10, Boeckhius in C. I. Gr. Vol. II p. 1003 n. 2113 c. „Scriptus

ille est in cippo sepulchrali, qui fastigio instructus est duabus columnis suffulto; inter columnas stat vir modice barbatus capite nudo, dextra demissa partem pallii levans, sinistra volumen tenens: huic ad dextram adstat puerulus, manibus super ventre compressis.“ Lacunas explevit Graefius. *Σαββίων* ap. Boeckhium n. 2130, 57 est *Σαμβίων*. Vs. 2 „sententia est: *Omnes virtutis dotes, quas habueras, reliquisti; ob quae a te iam relicta dolore conficimur.*“ V. 4 activum *τέρπουσαι*, V. 6 *ἔνδρομος* adiectivum nove dicta sunt. V. 7 formam *προσηνότατος* illius plagae Graecitati corruptae tribuunt editores. V. 4 *ΝΥΝΕΙ*, emendant *νῦν σε*: sed displicet repetitum *σέ*.

18.

*Χαίροις, ᾧ παροῦτα, τιμῆς εισάκουσον ἐμεῖο.
οὔνομα δὴ Γλυκίαν ἐσοῦās ἐμὲ παρθένον οὔσαν.
τὴν δ' ἄρ' ἐμὴν νεότητα πατὴρ Παίδερωσ ἐνέγραψεν
καὶ μήτηρ Γλυκία καὶ Τιμογένης ὁ ἀδελφός,
5 μήτρωες Μάρκος καὶ Νείκυσ· αἱ δέ τε μάμμαι
Τιμογενίς καὶ Ψυχὴ τὴν ἔγγονον ἐτίμησαν. . . ἦν οὔποτε
ἤλπισα τιμῆν.
Ἔτους σςθ μηνὸς Δίου.*

In oppido Kula prope Sardes apud Eliam Savo Bodrolu. Supra sculpta est virgo, dextra florem, sinistra sudarium tenens, stans in porticu distylo. Minusculis tantum edidit Boeckhii C. I. n. 3440; qua de caussa appono apographum I. R. Steuarti Neapoli ab ipso acceptum, quod habebam etiam antea, quum H. P. Borrell, Vir numismatice Graecae insigniter peritus, Smyrnae amplius viginti annos degens, qui co usus fuerat, Syllogen suam inscriptionum, duobus voluminibus a se conscriptam, mihi, ut iter faciens exciperem, commisisset. Forma litterae Ω est ut C. I. n. 3318.

*ΧΑΙΡΟΣΩΠΑΡΟΔΕΙΤΑΤΕΙΜΗΣ
ΙΣΑΚΟΥΣΟΝΕΜΕΙΟΣΟΥΝΟ
ΜΑΛΗΓΑΥ . . ΑΝΕΣΟΡΑΣΕΜΕΠΑΡ*

ΘΕΝΟΝΟΥΣΑ. Ἰ ΤΗΝ ΔΑΡΕΜΗΝ
 ΝΕΟΤΗΤΑ ΠΑΤΗΡ Π. ΔΕΡΩΣ ΕΝΕ
 ΓΡΑΨΕΝ Ἰ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΓΛΥΚΙΑ ΚΑΙ
 ΤΕΙΜΟΓΕΝΗΣ ΣΟΛΛΕΛΦΟΣ Ἰ ΜΗΠ
 ΩΝΕΣ ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΝΕΙΚΥΣ ΕΔΕΤΕ
 ΜΑ. ΜΑ. Ἰ ΤΕΜΟΓΕΝΙΣ ΚΑΠΥΧΗ
 ΤΗΝ ΕΓΓΟΝΟΝ ΕΤΕΙΜΗΣ ΑΝΤΕΜΕΝΗΝ
 ΟΥΠΟΤΕ ΗΛΠΙΣΑΤΕΙΜΗΝ.
 ΕΤΟΥΣ ΣϞΘΜ ΔΕΙΟΥ. ΡΙ

V. 2 Boeckh. δέ με. V. 5. In ΜΗΠΩΝΕΣ inesse videtur ΜΗΤΡΩΕΣ. Amicorum Steuarti aliquis coniciebat ΠΑΠΠΩΝΕΣ (pro πάπποι). Certe falsum videtur quod ex Keppelii Itinerario habet Boeckhius Μήϊονες. ΕΔΕΤΕ ΜΑΜΜΕ, ita ut etiam Πέδερος v. 3 pronunciatum esse liqueat. V. 6. Boeckh. ἔμεν, quod ἐμὲ esse putat; at in lapide est ΤΕΜΕΝ. Annus est 299 (Boeckhii verba sunt), mensis primus; igitur est annus ab u. c. 1021 vel 1022, p. Chr. 268 vel 269. Sed diei etiam nota adiecta est.

19.

Πολέων Μενεμύδιος πολεΐτης, ἐπιφανῶν
 Πρυμνησέων τε καὶ σοφῶν Κοτιαέων,
 θρεπτός γενόμενος Ζωτικοῦ, Λεωνίδης,
 Ψόφαξο κληθείς, ταῦτα τοῖς φίλοις λέγων
 παῖζον, τρύφησον, ζῆσον· ἀποθανεῖν σε δεῖ.

ΠΟΛΕΩΝ ΜΕΝΕ
 ΜΥΔΙΟΣ ΠΟΛΕΙΤΗΣ
 ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΠΡΥ
 ΜΝΗΣΣΕΩΝ ΤΕ ΚΑΙ
 ΣΟΦΩΝ ΚΟΤΙΑ
 ΕΩΝ ΘΡΕΠΤΟΣ
 ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΖΩΤΙ
 ΚΟΥ ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΦΟ
 ΦΑΞΟ ΚΛΗΘΕΙΣ
 ΤΑΥΤΑ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ

ΛΕΓΩΠΛΙΖΟΝΤΡΥΦΗ
 ΣΟΝΖΗΣΟΝΑΠΙΟ
 ΘΑΝΕΙΝΣΕΛΕΙ

ΘΕΟΝΕΟΙΟΡΧΗΣΑΙ

In ara sepulcrali, in vico Kutaieh, in templo Turcarum. Descripsit et aliquando edet, uti speramus, cum aliis inscriptionibus ex itinere Asiatico reportatis I. R. Steuartus. Forma litterae A est Α, Ω ut n. 19: aliquoties litterae, ut ΝΕ, ΤΕ, ΤΗΣ, ΝΤΡ, ligatae sunt. Urbs *Μενέμυδις* prorsus ignota esse videtur, ut ex hoc titulo geographia vetus augeri possit. *Πρυμνησσός*, urbs Phrygiae, memoratur a Pausania V, 21, 11. Aliam in Caria novit Stephanus Byzantinus, qui *Πρυμνησιάν* dicit, ethnicum *Πρυμνησιεύς· Ψόφαξος*, nam Σ pronuntiando exteritur, *ψόφαξ*, *ψοφώδης*, est *παρώνυμον* sive *ἑπωνύμιον*. *Κληθείς*, pro vulgari *ἐπικαλούμενος*, ut ap. Suidam Zenodotus iunior *ὁ ἐν ἄστει κληθείς*. Homo autem, qui a tribus urbibus civitate donatus esset, histrio sive mimus fuisse videtur, eoque referas quae infra iambo, quamvis corrupta, leguntur. Tum autem *Θρεπτός* hic, ut etiam aliis in locis, non est verna *οἰκοτραφής*, servilis conditionis. Menander in sententiis singularibus 452: *Πατήρ οὐχ ὁ γεννήσας, ἀλλ' ὁ θρέψας σε*. In disticho, quod in Iacobsii App. est n. 189, pro *ἡδ'* lapis habet *ΘΡΕΠΤΟΣ*. V. doctissimi Cavedonii *Museo del Catajo, Modena 1342 p. 61*. Sed ibi est nomen pr. *Θρέπτος*, ut *Τρόφιμος* n. 22.

20.

*Ἀπατρίῃ γάθοντα κατέσχε με Ἰλιάς αἶψα,
 ἀλλὰν Ἑλλαδικὰ[v] κευθομένα λαγύσιν.*

Prope Ilium novum in vico Halileli, in basi tres pedes alta; ex schedis Köhlerianis. C. I. Gr. Vol. II p. 905 n. 3632. In *ἀπατρίῃ* (peregrina habitatione et quasi exilio) Ionica terminatio euphoniae caussa assumpta videtur. *Ἀπατρία* vox inusitata est. Forma *γῆθω*, de qua v. Bullmannus in *Gramm. Gr. ampl. T. II p. 97*, in hoc quidem epigr. certissima est. Mire vero *κευθομένα* sensu medio usurpatur. BOECKH.

21.

Διονυσόδωρου τοῦ Πυθέου.

Διονυσόδωρε χαῖρε. Καὶ σὺ γ', ὦ φίλε.

*Τὸ νῦν ἔχον γίνωσκέ μ' ὧδε κείμενον
καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ καλῶς ἐξωκότα,
λιμνα[γ]ενῆ γεγονότα, πᾶσι προσφιλῆ.*

Inscriptio lapidis Cyzico a. 1830 asportati, sub qua sculpta est navis. C. I. Gr. II p. 938 n. 3684. De formula καὶ σὺ γε v. ad n. 1956. Vs. 2 *TONYNEXΩMEINΩΚΕ*, correxit Boeckhiius: τὸ νῦν ἔχον est *nunc*. Vs. 4 *λιμναγενῆ* Dionysodorum vocari Boeckhiius conicit, quia natus fuerit in sacra regione τῶν λιμνῶν, quas Cyzici fuisse, quum Lenaca ibi agerentur, probabile sit. Mihi, ratione habita navis infra positae, *λιμναγενῆς*, quum *λιμνῆ* apud poetas ab Homero iude saepe pro mari ponatur, nautam significare videtur, qui, in nave natus, totam fere vitam in itineribus maritimis transegerit: quo tamen simul alluditur ad Bacchum *λιμναγενῆ*.

22.

*Ἴδρις Ἀθηναίης Τρόφιμος τόδε σῆμ' ἐποίησα
αὐτῷ καὶ τικέσσειν· ἐς ἡμέτερον δ' ἄρα τύμβον
ὅς γ' ἔτεροσθ' θάψῃ, [ὅ γε] ποιῆς εἴνεκα δώσει
τῷ ταμίῳ χρυσοῦ[ς] ὀκτάκι τοι δικάτους.*

Prope Serdschilar in valle Tichai Deresi, ex parietinis Hadrianorum ad Olympum in Bithynia, in cippo marmoris candidi. C. I. Gr. Vol. II p. 978 n. 3797 d. V. 1 *ΙΔΙΟΙΕ*. Ἴδριν Ἀθηναίης πάντων Διονύσιον ἔργων, Syll. Epigr. Gr. n. 35. V. 2 *IE* pro *ἐς*. V. 3 *ὅ γε* metri caussa addidit Boeckh. Eandem formulam versibus inclusam habes n. 6, in Sylloge Epigr. Graec. n. 71* (ubi ex marmore corr. v. 3 *ΤΟΥΤΩ* pro *πόρτῳ*, v. 4 *ΤΙΟΙ* et *KON[Ι]CIN*, pediculis; *τίω* c. gen. ut *τίσασθαι*) et in Mus. Rhen. 1833 T. I p. 285 n. 5. Epigrammata ex duobus hexametris uno pentametro sequente factis v. Syll. n. 74 ss. Simile est quod sequitur apud Boeckhiium. Mirum est numerale *δεκάτους*.

23.

Ἡ τὸν ἀπειρέσιον θνητῶν βίον ἐτελέσσασα
 Ἀβροσύνη Ἀρήτη, ἡ
 λαμπροτάτη, κεδνή, ζήσασα
 ἐνδόξως ἑκατὸν λυκάβαντας, ἐνθάδε κείμει
 σήματι τῶν γενετῶν.

In veteris Bithyniae vico Beyjik in muro templi Turcarum, ap. W. J. Hamiltonum *Researches in Asia Minor, Pontus and Armenia* Vol. II p. 400 n. 3. V. 1 legitur *AITEIPESSION*. Postea *ΑΑΝΠΟΤΑΤΗ, ΚΕΙΜΕ*.

24.

Μαριύριον ὄρθου βίου, ᾧ συνέζησεν σεμνῶς
 συνέκαμὲν τε συνετέκνωσέ [τε]·
 καὶ νῦν, ὅτε δεῖ χάριτάς με λαβεῖν
 καμάτων τε καὶ τέκνων,
 λίπε μ' ἐν καμάτοισι μόνον καὶ νήπια τέκνα.
 ἦς οὐ ποτε λήσομ' ἐγὼ κείνης καλ[ῶν] ἔργων,
 ἦ [τ]άλαν ἐν φ[θι]μένοισι γε[γῶ]ς φιλότι[τε] μιγείην.

In oppido Vizir Keupri in regione Phazemonitide ad Haly. Hamilt. p. 412 n. 67. Litterarum formae non sunt rotundae, sed Σ Ε Ω. V. 2 Ω sine iota. V. 3 pro *TE* scripsi *με*. V. 6 ἦς κείνης, dictum sine exemplo. V. 7 *Η. ΑΑΑΝΕΝΦΟΜΕΝΟΙΣΙ*. Vocativus *τάλαν*, loco interiectionis.

25.

Σήματα [συ]νθραυσθέντα παλαιγενέων ἠρώω[ν]
 ἐν μακροῖσι χρόνοις Λούκιος ἠρομόσατο·
 τοίγαρ ὅσοι τιμᾶτε ἀφους νεκρῶν, παροδεῖται
 Λούκιον εὐ[σχ]ήμως τίετ' ἀμειβόμενοι.

Prope Amasiam, Ponti olim metropolin rudi caractere in rupibus. V. Hamilton. p. 413 n. 74. V. 1 *CHMATAT. ΝΘΡΑΥΣΘΕΝΤΑ*. V. 2 *ΟC . . . ΘΙΜΑΤΕ*. V. 4 *ΟΥ . . ΗΜΩCΤΕΙCΤΑΜΕΙΒΟΜΕΝΟΙ*. Α prima litterae certa,

si quid video, atque facili correctione pendet sensus, qui in altero disticho latebat.

26.

[Ἠϊθεόν] μ' αἰζήρὸν ἀμειλικτος [ῆραπασε] Μοίρη
 ἄρ[τ]ι κλυτῶν Παφίης ἀψάμενον θαλάμων,
 [π]ένθεσι δ' οὐχ ὁσίοισι[ν ἔδοξε] λιπεῖν πα[τέρ' ἐ]ν μελάθροισι[ι].
 Εἴ δὲ θέλεις γινῶναι τὸν ἐμὸν βίον, ὦ παροδεῖτα,
 5 ἢ μὲν μοι [τ]έχνη λαοζόος, οὖνομα Μειδίας,
 ἐς δὲ θεοὺς ἀνέλυσσα [κ]αὶ ἀθανάτ[οισ]ι μετέμ[ι].
 ὅσσοι γὰρ φιλέουσι θεοὶ θνήσκουσιν.

ΤΦΓ

In alia parte lapidis: Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀρτεμισ[ία] τῷ
 γλυκντάτῳ [τέκ]νῳ καὶ ἑα[v]τοῖ[ς] μνήμης χάριν. [Εἴ] τις
 τολμήσει ἐπανύξασ[θαι ἐ]κτὸς τῶν γεγραμμένων, θήσει εἰς τὸ
 ἱερώτατον ταμεῖον *BΦ.

In vico Kespit. Hamilton. p. 465 n. 325. Ut videat le-
 ctor, quam defunctorie descriptum sit epigramma, et quam
 certo vel sic fere totum restitui possit, totum apponam.

ΜΑΙΖΗΘΝΑΜΕΙΛΙΚΤΟ
 ΕΡΤΑΝΕΜΟΙΡΗΑΡΓΙΚΑΥ
 ΤΩΝΠΛΑΦΙΗΛΑΨΑΜΕΝ.
 ΝΘΑΛΑΜΩΝΕΝΘΕΛΙ
 ΔΟΥ. ΧΟΕΙΟΙΕΛΛΥΛΕΧ
 ΟΝΑΠΕΙΝΠΑΙΔΕΕΡΟ
 ΝΜΕΛΛΑΘΡΟΙΕΙΔΕΘΕΛ
 ΕΙΛΓΝΩΝΑΙΤΟΝΕΜΟΝ
 ΒΙΟΝΩΠΑΡΟΔΕΙΤΑΗ
 ΜΕΝΜΟΙΕΧΝΗΛΑΟΞΟ
 ΟΛΟΥΝΟΜΑΜΕΙΔΙΑΛΕ
 ΓΔΕΘΕΟΥΛΑΝΕΛΥΣΑΝ
 ΔΙΑΘΑΝΑΤΟΛΕΙΜΕΤΕΙΜ
 ΟΛΕΟΥΓΓΑΡΦΙΛΑΕΟΥΛΙ
 ΘΕΟΙΘΝΗΕΚΟΥΣΙΝ

ΤΦΓ

Integrum videtur epigramma, quamvis verbum in fronte necessario ponendum non explet versum ad modulum reliquorum. In ἀμείλικτος spreta vis positionis. V. 3 heptameter, ut in epigr. sequ. v. 3. et in alio in Museo Rhen. T. IV p. 414. Cf. Syll. Ep. Gr. p. XXIV. πένθεα οὐχ ὄσια, a Parca οὐχ ὄσιως inflicta. Pro YLEXON quod magis satisfaciatur, quantum ad litterarum notas, non invenio quam EΛΟΞΕ. Ad rem accommodata est acerbitas quaedam, quae hoc loco et verbo et omisso pronomini inest. Qui EPTANE v. 1 dedit pro ΗΠΗΑΣΕ, non mirum si etiam sex litteras deinceps corrupit. — Ross. Inscr. n. 131 ἐν μελάθοροισι λιπῶν ἄλοχον καὶ νήπια τέκνα. V. 5 Μειδίας, bisyllabum ut Φειδίας Syll. n. 171, Σαββίων supra n. 17, 7 et δολίως infra n. 44, 7. V. 6 ἀέλυσσα, ut in longiore epigrammate ab Amatio edito Giornale Arcadico 1825 Dec. p. 364, cuius initio usus sum Syll. p. XXIV καὶ πῶς μοι βεβίωται καὶ πῶς ἀέλυσσα μαθήση. V. 7 Syll. n. 9, 13:

ῆ]ρα καλὸν [τέλος ἔστ', εἰ μὴ ψευδ]ῆς λόγος ἀνδρῶν,
παῖδα[ς ἀποθνήσκειν] οὓς φιλέουσι θεοί.

Ubi quem attuli Menandri versus, ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος, is ad Disexapatonta a Meinekio Comic. Gr. IV p. 105 refertur. Insigne in hanc sententiam est epigramma in Jacobs. Append. n. 195. Annus 363, ΤΦΓ (ut ap. Hamiltonum n. 328 ΕΤΟΥΣΤΚΕ et ex eodem fonte infra n. 28 Ε. ΤΓΞ) si ad aeram Seleucidarum referas, nostrae est 51. In iis, quae sequuntur, ἐπανάξασθαι est ἀπανοίξασθαι. Contra ap. Hamilt. n. 388 ΓΑΥΚΟΙΤΑΤΗ. V. Keil. Anal. epigraph. p. 163. Supra n. 5. ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗΝ ΜΗΟΙΓΕΙΝ, Ignarra de phratr. p. 125. Hamilt. n. 62 καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἀνοίξει μετὰ τὸ ἐμὲ κατατεθνήγει (sic), ἐπεὶ τοὶ δώσει τῇ λαμπροτάτῃ κολωνείᾳ *ΑΦ.

27.

Χαίρει.

Ἄνθος ἀνερχόμενον Στεφανηφόρος ἐνθάδε κείται
πημαντὸς [φ]εῦ ἀντί [σ]όου ἀ[ν]ομι[ο]ν δ[ι]ὰ τ[ι]τέθην

*Αιβιάλη[ν] Νυμφῶν παρὰ [λ]ούτροις Μοῦρα[ν] ἐπλησ[ε]ν
ἐτῶν γ̄.*

In eodem vico descripsit Hamiltonus p. 465 n. 326. Quomodo fecerit, oculis propono lectoris, ut de sententia, quae v. 2 ex hoc apographo constituenda videtur, iudicari possit.

ΧΑΙΡΕ
ΑΝΘΟCΑΝΘΡ
ΧΟΜΕΝΟΝ
CΤΕΦΑΝΗΦΟ
ΡΟCΕΝΘΑΔΕΚΕΙ
ΤΑΙΠΗΜΑΝΗΤΟC
.. ΕΥΑΝΤΙ . . .
ΝΟΜΩΝΑ . . . .
ΙΤΘΗΝΑΙΒΙΔΑΗ
ΝΥΜΦΩΝΓΑΓΑ
ΟΥΤΡΟΙCΜΟΙΡΑ
ΕΠΛΗCΑΝ
ΕΤΩΝΓ

² *Ἄνθος ἀνθήσας* Syll. Epigr. Gr. n. 78. Heptametros qualis est v. 3. habes supra n. 26, et similes exitus versuum n. 14. Nomen *Αιβιάλος*, apud Nonnum et Parthenium, quod Papeus in Onomatologico in *Αιγιαλὸς* mutare volebat, hac inscriptione defenditur, in qua *Α* et *Α* Hamiltoni errore locum commutaverunt, ut in ep. antecedente in *ΑΛΟΞΟΟΛ*.

28.

*Μήτηρ Ἐκδήμον ἔχει τάφος οὗτος ἄλυπον,
ἄσβεστον λύπην πᾶσι λιπόντα φίλοις.*

Τ Π Τ
ΕΓΞΜΓΟΡΠΙΑΙΟΥΒ
ΜΗΤΡΑΝΤΞΛΗΟΥΕ
ΧΙΤΑΦΟΕΟΥΤΟΕΛΛΥ
ΠΟΝΑΕΒΥCΤΟΝΑΥ
ΠΗΝΠΛΕΙΑΠΟΝΤΑΦΙ
ΛΟΙΙ

In vico Injicler, quem Saittarum, Lydiae urbis, situm occupare putant. Hamilton. p. 467 n. 339. *EXI* pro *EXEL*. λιπὼν λύπας Syll. Epigr. n. 13. Mensis Gorpiaeus Macedonicorum, quorum usus in Asia late propagatus erat, ex vulgari ordine undecimus est. Sigla priora autem indicare videntur ἔτους ΤΓΞ, μηνὸς (hoc ut C. I. n. 3028. 3417), alterum τῆ βῆτα. N. 336 *ΕΤΟΥΣῪΙΚΑΙΠΙΜΠΑΝΗΜΟΥΕ*.

29.

+ Πάντα χθῶν φύει καὶ ἔμπαλιν ἀμφικαλύπτει·
τοὔνεκα μὴ στοναχοῖ τις ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα δύνων.
Ὅταν κάμῃς, τοὔτο τέλος.

Bosrae prope theatrum. *Voyage dans les plaines du Haouran en Syrie, Bullettino Rom.* 1837 p. 169.

30.

Ἦν[ι]δ', Ἀλεξάνδρεια, κόρη πρόπολος Διονύσου,
π]αστοφόρος τε θεῶς Νειλωτίδος Εἰσίδος ἀγνῆς,
εἴκοσι δις πληρώσασα χρόνῳ κεῖται λυκαβάντων.

Florentiae in Villa Strozziarum ad montem Hugonis. Montefalc. Diar. Ital. p. 361. Gorii Inscriptt. ant. Etr. T. I p. 373 n. 128. Praecedunt in ara sepulcrali eadem fere Latino sermone expressa, sed non integra. Comparet autem nomen *Alexandria*, quod sacerdotis est, non ethnicum, ut visum erat editoribus. V. Syll. Epigr. n. 88. Ita *Καρύστιος* et Ἄνδριος (*ΑΝΔΡΙΟΙΟ*) in vasculis pictis, quod nominum genus ex proxenia originem trahere probabilis est coniectura Meieri in egregia Commentatione de eadem scripta p. 28. Hestiaea Alexandrina apud Strabonem al. Ut Ἀλεξανδροῦς et Ἀλεξανδρίς, ita etiam Ἀλεξάνδρειος dicebatur, teste Steph. Byz. In πληρώσασα longa corripitur.

31.

Ἄλλον ἐτῶν τριά]κοντα, τὸν ἄθλιον, ἥραπασε Μοῖρα
νηλής], τὸν γεραραῖς χερσὶ ταφέντι πατρός.

Neapoli in Museo Regio, in coronide sepulcri in sacelli modum constructi, quae quum unum pedem alta sit, longa plus septem, longior etiam fuit, quam nunc est ex frustis re-composita: nam inter anconem antiquum et initium litterarum minus est spatium quam mensura litterarum, quas ex metro certum est deesse. Aulus si non placet, pone Βάσσον. γε-ραραῖς ad senectutem patris refero. Martorellius de theca calam. p. 473 ab initio supplevit πανδαμάτειρα Δρά[χοντα, et in altero versu κορυίδιον, dum legit ION: sed non dubium est TON.

32.

Λεύζια Εὐφρονος. Εὐφρων Ἡρακλείδου.

Ἦδ' Εὐνοσιδέων θήκη, ξένε, Εὐφρονα κρύπτει
χρηστόν, ὅς ἐν ζώοις ἦπ' ἔκευθε νόη.

In parietibus hypogei Neapoletani, prope portam Divi Ianuarii a. 1790 detecti, nomina aliquot defunctorum super loculos, vel sola vel addita formula ΧΡΗCTΘ, ΧΡΗCTΗ ΧΑΙΡΘ, minio scripta sunt inventa una cum hoc epigrammate, quod delineatum dedit Ignarra de phratriis p. 126, de Eunostidarum phratria agens. Litterae eius prorsus generis sunt, quod regnat in papyris Herculanensibus. Quae post distichon maioribus litteris scripta sequuntur, excisa media parte, vix devinando expleri poterunt.

ΚΑΙΛΘΘΟΚΡΥΠ . . . . . ΘΟΝ
ΧΡΗCTΗΝΗΠ . . . . . ΙΤΙΔΟC
ΤCΠ Χ

Atque haec tectorii pars nunc inter picturas Herculanenses et Pompeianas adservatur. Non potui autem, quum auctumno anni 1842 Neapoli versabar, examinare, quia, non suppetente picturarum copiae, qui iis nunc assignatus est, loco, multae ita positae sunt cumulalim, ut contegantur inferiores. Fallitur Ignarra, quod χρηστόν hic pro defuncto accipit. ΗΠΙΑ pictum est, non elisa ultima vocali.

Atque hic, quum Ignarra p. 124 venustum epitaphium in

vicinia hypogei minio litterati anno 1758 inventum, primum a se antea editum, repetat, quod post alios Iacobsius tractavit in Paralipomenis ex libris editis et marmoribus p. 753 n. 1 et in Append. Epigr. p. 791 n. 98, marmore, quod nunc est in collectione anaglyphorum Musei Regii Neapolitani (*il r. museo Borbonico descritto da Giambat. Finati 1842 p. 248 n. 32*), denuo nuper inspecto, hic adscribam. Est autem dialogus inter viatorem et Mercurium, qui nunc ipsum, dum ille sit obviam, animam abducere fingitur. Quam quum homo cognoscere cupiat, deus intento in anaglyphum cippi digito, huius pueruli esse dicit stantis inter parentes, et valedicentis quidem habitu, dextra patri data dum mater ipsius humero manum imponit. Huius igitur se animam auferre. Quod non ad idem redit ac si viator conspecto cippo a se ipso quaereret: quis igitur hic sepultus? et examinato anaglypho, sibi responderet: puer. Nam quot fuerit annorum puer et quallium parentum, divinatione non poterat assequi: hoc a deo accipit.

A. Ἄγγελε Φερσεφόνης, Ἐρμῆ, τίνα τόνδε προπομπεῖς
εἰς τὸν ἀμείδητον Τάρταρον Ἄϊδεω;

B. Μοῖρά τις αἰκέλιος τὸν Ἀρίστων ἤρπασ' ἀπ' ἀγῆς
ἑπταετῆ, μέσσοις δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν.

A. Λακρονχαρῆς Πλούτων, οὐ πνεύματα πάντα βρότεια
σοὶ νέμεται; τί τρυγᾶς ὄμφακας ἡλικίας;

Mercurius respondere visus est etiam Mitscherlichio et Iacobsius, *APICTΩN* nomen proprium esse, et Ignarra docuit et Heynius: neque offendit articulus. Sic ο *Ζώσιμος* supra n. 6 Malim tamen ita intelligere, ut *τίνα τόνδε* v. 1 non ad nomen, quod infra appositum esse poterat cum formula *χαῖρε*, sed ad personam spectet, quum tres effictae sint. Tum τὸν dictum est pro τόνδε et *APICTΩN* pertinet ad γενετῶν

Μοῖρά τις αἰκέλιος τὸν ἀρίστων ἤρπασ' ἀπ' ἀγῆς
ἑπταετῆ (μέσσοις δ' ἐστὶν ὁ παῖς) γενετῶν.

Atque hoc multo est elegantius. V. 1 *ΠΡΟΠΟΜΠΕΙΣ* non ausus sum mutare in *προπέμπεις*, quum a *προπομπὸς* verbum

deductum esse possit, qualia sunt οἰκοδομέω, ἐργολαβέω, alia. V. 3 ΑΕΙΚΕΑΙΟC et ΑΥΓΗC, quorum illud non recte, hoc bene legit Ignarra. V. 4 accusativo ΕΠΤΑΕΤΗ male additum est I, quod in ΤΡΥΓΑΙC recte expressum. Scriptura quam maxime rudis est et lectu difficilis. Zoega Anagl. T. II p. 141 ultimo disticho (cui simile est in Syll. Epigr. n. 78 tertium) memoriter adscripto pro Πλουτίων posuit Ἀίδης. Ceterum carmen expressum puto ex Tibullo III, 5, 6:

Quid fraudare iuvat vitem crescentibus uvis
 et modo nata mala vellere poma manu?
 Parcite, pallentes undas quicunque tenetis
 duraque sortiti tertia regna dei.

Meminerit lector versuum Latinorum ex poetis elegiacis parietibus basilicae Pompeianae levi stilo inscriptorum, quos nunc, postquam a. 1836 Londini ediderat Woodsword, tectorio caute exsecato, Neapoli servant in Museo Regio. Quanta sculptorum interdum fuerit litterarum ignorantia ex una eiusdem Musei inscriptione prae aliis disci potest, quam vide apud Osannum Inscript. p. 434 n. 89. In ea enim v. 5 M incisum est pro AA, v. 9 O pro Θ, v. 10 ω pro EI, v. 12 A pro A, quae diu est quod correxerunt editores. Falsus autem est Osannus, qui hunc lapidem inter Vaticanos posuerit. Ita quem ego in Sylloge n. 69 Pompeiis Romam apportatum retuli, erutus est olim Neapoli in suburbio extra S. Ianuarii portam, quod ex Martorellio de theca calamaria p. 472 disco: et transierat quidem is Romae postea ad alium negotiatorem. *Bulletino dell' inst. archeol.* 1830 p. 48. Cum nomine, quod continet, Ἀσση, congruit Ἀρριαστίς, in huius Musei T. I p. 202, n. 3, ἀσση sanguinis inprimis puri, ἀσση ἔγγυητή.

33.

Αἰλλ[ιάν]ω τόδε [ση̃μα] πάτηρ ἀγαθῷ πι[νύτη] τε,
 θνητὸν κηδ[εύσα]ς σῶμα, τὸ δ' ἀθάνατον
 ἐς μακάρων ἀνόρ[ου]σε κέαρ· ψυχὴ γὰρ ἀεὶ ζῶ[σ],
 ἢ τὸ [ζ]ῆν πάρεχε[ν], καὶ θεόφιν παρέβη.

ἴσχεο [σὺ] στενάχων, πά[τε]ρ, ἴσχε δὲ μητέρ', ἀδελφούς.
σῶ[μα χί]των ψυχῆς, τὸν δὲ θεὸν σέβει μου.

Lapidem, in vico Sabinorum Scandriglia inventum, accurate in aere sculptum dedit et commentatione nonaginta quatuor cum addita appendice paginarum illustravit V. cl. Bernardus Quaranta: *Commento sopra una Greca iscrizione mutila, Napoli* 1826. Qui quae in primo disticho destructa sunt recte supplevit, non addita tamen, quam alter versus flagitat, syllaba μου, et ingeniose restituit versum ultimum, in reliquis non aequè feliciter versatus, qui v. 3—5 scripsit:

Ἔσμαι κακῶν ἀνορούσε κεαρ, ψυχῆ ἀρ' αἰε ζων,

Ἢ το ζην παρεχει και θεοφιν κατεβη.

Ἰσχεο ἀστενάχων πατερ, ισχε δε μητερ' αδελφους.

Cor germen morbi exsiluit; sed coelitus orta

Mens, quae et fons vitae est, ipsa perennis erit.

Te luctu et matrem et fratres pater eripe: corpus ceteri.

Quo pertinet Appendix de cognitione aneurismatum internorum veteribus vindicata. V. 1 omissum est, ut sexcenties factum, ἀνέθρηκε. V. 3 ex vocabulo ΜΑΚΑΡῶΝ absumptae quidem sunt mediarum litterarum ΚΑΡ partes quaedam, sed ita tamen, ut de litteris ipsis dubitari nequeat, et sic etiam, quod in ΨΥΧΗΙΑΡ lineam perpendicularem in Γ maluimus mutare, quam dativum formare, adscripto iota, quamvis in ΑΙΛΙΑΝΩΙ et ΑΓΑΘΩΙ adscriptum est, non censebimur errasse. V. 4 de littera Z superstes est linea transversalis. V. 5 in ICXEO... ICTCILAXΩN, cum σὺ non possit deesse, litterae Y indicia minus incerta quam in apographo extare conicio.

34.

Θ. Κ.

Ἐνθάδε κείται ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων,

Πομπῆϊός Διοκλῆς, τέρμα τυχῶν σοφίης.

In sarcophago Musei regii Neapolitani. B. Quaranta in Commentatione ad ep. antecedens citata p. 62. τέρμα τυχῶν, v. Matthiae Gramm. §. 328.

35.

Θ. Κ. Θειναμάξη ἀδελφῶ, Ἀθηνίων Ἀνόπτ[ου] Κεδνίω Ν[ι]καίου
μνήμης χάριν.

Ἐνθάδε Κυμαίω[ν] κέμαι καλῆς ἐπὶ γαίης,
ἡλικίης τελέσας δὶς δέκα καὶ δὺ' ἔτη.

Inscriptio Cumana, nunc Puteolis in Seminario S. Francisci, quam mecum communicavit Augustinus Gervasio, Academiae Herculanensis et Pontiananae socius, Vir epigraphices, antiquitatum patriae suae et historiae litterariae scientissimus, raro, praesertim inter suos, Graecarum litterarum studio, nec minus animi candore et modestia quam solida doctrina insignis, qui Syllogem Inscriptionum Neapolitanarum metro constrictarum conscripsit uberrimis commentariis illustratam et olim edendam. Vellem autem ex his diligentissimi hominis sententiam petissem de iis, quae distichon antecedunt, quum et punctorum in apographo ratio diversa, et quatuor nominum insolentium concursus paulo incertum faciant.

Θ. Κ.

ΘΘΙΝΑΜΑΞΗΛ

ΛΘΛΦΩΛΘΗ.

ΝΙΩΝΑΝΟΠΤ.

ΚΕΛΝΙΩΝ. ΚΑΙΟΥ

ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

. . . ΘΑΛΕΚΥΜΑΙΩ

ΚΕΙΜΑΙΚΑΛΗΘΕΠΙ

ΓΑΙΗΣ. ΗΛΙΚΙΗΣ. ΤΕΛΕ

ΣΑΣ. ΔΙΣ. ΔΕΚΑΚΑΙ ΔΥΕ

ΤΗ

Θειναμάξη, compositum ut Ἀρπάλυκος, Ἐχενήϊς, δακέθυμος, ἐλκετριβων. Κεδνίος, ut καθάριος, ἐλευθέριος, Ἀντιγόσιος, Παρηγόριος, Σωτήριος al. v. Keil. Anal. epigraph. p. 179. Athenio maritus videtur esse Thinamaxes.

36.

Οὐ βάτοι, οὐ τρίβολοι τὸν ἕμὸν τάφον ἀμφίς ἔχουσιν,
οὐδ' ὀλολυγαία νυκτερίς ἀμπέταται·

ἀλλὰ με πᾶν δένδρος χαρίεν περὶ ῥίσκον ἀνέριπει,
κυκλόθεν εὐκάρποις κλῶσιν ἀγαλλόμενον.

- 5 Πρωτᾶται δὲ πέριξ λιγυρῆ μινυρίστρι' ἀηδὼν
καὶ τέττιξ γλυκεροῖς χεῖλεσι λειρά χέων,
καὶ σοφὰ τραυλιζουσα χελιδονίς ἧ τε λιγύπνοος
ἄκρις ἀπὸ στήθους ἦδ' ἄν χέουσα μέλος.

- Πάτρων ὅσσα βροτοῖσιν ἐράσμιμα πάντ' ἐτέλεσσα,
10 ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδη τερπνὸν ἔχοιμι τόπον,
τᾶλλα δὲ πάνθ' ἂ λέλοιπα καὶ ἐν νεότητι κατέκτην
ῥῆχeto, πλὴν ἂ πρὶν ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

Romae in sepulcro a Georgio Petro Campana, Viro antiquitatis studiosissimo, detecto, de quo Rev. P. Secchius, Bibliothecarius et Professor Collegii Romani, disseruit nuperime, ita ut eius Commentatio (*Monumenti inediti d'un antico sepolcro di famiglia Greca, scoperto in Roma sulla via latina*) nondum ad me pervenerit. Epigramma haud inelegans et optime conservatum edo ex apographo ad me misso ab amico. V. 2. Adι. ὀλολύγαιος et μινυρίστρια v. 5. nondum lecta fuerunt, quod sciam. V. 3. πᾶν idem quod τὸ πᾶν, ἐς τὸ πᾶν. Rarior est singularis τὸ δένδρος. *Riscum* Donatus ad Terent. Eun. IV, 6, 16 cistam ait esse pelle contactam, et ad mundum muliebrem refert Ulpianus Digest. XXXIV, 2, 26. Gloss. vet. explicant κιβωτὸς μεγάλη, λάραξ. Cf. T. II. ad Poll. X, 137. V. 10. *INAIΔH*, pro εἰν, ut *EXI* n. 28. 41, *MIΩEIN* n. 45, 5, *HFIPATO* n. 51, 1, *IKONA* n. 52, *ΓΕ-ΝΗΘICA* Ross. Inscr. n. 73. V. 12 *OIXHTAI*, pro *OIXETAI*, sed poetam scripsisse ῥῆχeto quis dubitet? Et sic emendavit etiam Secchius, quod disco ex libello menstruo instituti archaeologici quod Romae floret (*Bullettino*) 1843 Sept. p. 141. Qui Vir doctissimus et sagacissimus, cuius uberiorem carminis explicationem cupide expectamus, v. 11 edidit πάντα, quo totius distichi constructio adeo impeditur,

ut maluerim emendare. Lapis enim habet ΠΑΝΤΑ. Elisa est littera finalis v. 9 ΠΑΝΤΕΤΕΛΕΣΣΑ, expressa autem v. 5 ΜΙΝΥΠΙΣΤΡΙΑΑΗΔΩΝ.

37.

Πάτρῳ]ν [εἰμῖ], πατρὶς Λυ[κίῳ]ν ἐλοχεύσατο [γαῖα,
ἀγλα]ὰ δ' ἐν τιμαῖς πρό[γματά] μου φέρ]εται.
Ω] μάκαρ [ἐνθ]έε [τ']ἀελίου πάλιν [οὐκ ἀπο]πέμπεις
εὐπα[τρίδ' ἐν ξείνῃ τηλό]θ[ι] θαπτόμενο]ν.

Ex libello modo laudato excerpta ex Secchiana Commemoratione exhibente p. 137 sumsi. Est enim eiusdem sepulchri aliud ad eundem Patronem spectans epigramma, ad basin imagunculæ eius, ut videtur, pertinens. Non omnes tamen coniecturas editoris doctissimi recepi, qui tres posteriores versus in hunc modum concinnavit:

προσβέ]α δ' ἐν τιμαῖς πρό[κτορα μὲ στέφ]εται.
Ω] μάκαρ, [ἐνθ]έεθ' ἀελίου, πάλιν [οὐκ ἔτι] πέμπεις
εὐπα[τρίδ' ἐν δυσμῇ τηλό]θ[ι] θαπτόμενο]ν.

Sum Patro: et Lyciæ patriæ telluris alumnus

Mittor et a gestis rebus honore fruor.

O dea, solis eget, nec adhuc oriente remittes

Patricium, occidua qui sepelitur humo.

Quum non longe a Patronis sepulchro marmor inventum fuerit Niciæ Xanthii, Augustorum (M. Aurelii et Lucii Veri — θεῶν ἀνάκτων, v. Syll. Epigr. n. 159 —) sacerdotis, tertium legati pro patria Lycia, nomine ornatum, Secchius in syllabis ΩΝ et ΒΕΙC in anaglypho eiusdem sepulchri scriptis Patronem et προσβεις agnovit, effictos eos puto in illo opere, in quo nunc una tantum figura superest. Idem ad hanc legationem refert temporis notam in alio huius sepulchri lapide, eumque annum decimum tertium aeram indicare Lyciæ in provinciæ Romanæ formam redactæ et in annum nostræ aeræ 86 incidere sollerter demonstrat. Vides, quò iure προσβέα, non debuerit quidem, sed potuerit suppleri: minus probo πρόκτορα cum illo coniunctum, et στέφεται pro στέφει ne Graccum quidem

est. In eo, quod substitui, ἐν τιμαῖς legationem indicat. Tum in sequ. v. offendit deus invocatus, quem quis esse possit ex iis quae expressa sunt nemo facile definiat; ἐνδεῖτο ἡλίου autem, ut verum fatear, ieiunium videtur; neque posuisset vir ingeniosissimus, nisi vi quadam litterae EEΘ ad hoc solum compellere visae essent. Denique ἐνπατρίδα non nobilitatem hoc loco, sed patriae (ut apud Sophoclem El. 1080 patris) amorem significare existimo, quum nobilitas et occidentalis terra non apte componantur, ad illud autem antithesis opportuna ἐν ξείνῃ, obvio in epitaphiis enuntiato, sponte se praebet, quo elegantiae non parum consulitur. Ξείνῃ, siue γῆ, χώρᾳ, ut ξηρὰ et al. Sic ex Plutarcho ἐπὶ τῆς ξένης et ἀπὸ ξένης παραγίνεσθαι ab H. Stephano proferuntur. De mea tertii versus restitutione ut iudicari possit, tenendum est, Patronem fuisse medicum; in tympano enim aediculae una cum aliis inscriptionibus in sepulcro inventae legitur ΠΑΤΡ. ΝΟC . . ΤΡΟΥ. Hinc ᾧ μάκαρ retuli ad Aesculapium eunq̄ue ἔνθεον ἡλίου, nove quidem, sed perquam apte dici puto, ut qui filius Apollinis sit et αἰγλήεις, αἰγλαῆρ, ἀγλαόπης ipse, Hesychio teste, a quibusdam etiam Στίλβης filius dicatur. Aeschylus Eumen. 27 τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. Lapis autem quum praebet ΜΑΚΑΡ. . . ΕΕΘΑΕΛΙΟΥ, mutandum mihi fuit ante spiritum lenem Θ in T, ut in praecedente epigrammate ante aspiratam T in Θ, ubi πανθ' ᾧ scripsi pro πάντα. V. 3 πάλιν ἀποπέμειν, ut Sophocles dicit El. 53 ἄψορον πάλιν, et Sylloges nostrae Epigr. n. 81 τὸν ἔμπαλιν οἷ νόστον.

38. 39.

Κλαίει μὲν σε τέκνον, κλαίει δ' Ἀγαθάγγελος ὠνήρ,
 μυσόμενος φιλήν τερπνοτάτην ἀλόχον,
 μύρονται δ' ἀδελφοὶ Μηνῆς καὶ Δάμιλος ἄμφω
 ἦδ' ὅσσοι σ' ἐφίλουν κηρόθεον διόλου·

5 γηραιήν δὲ κομηπολίην πάλλουσα καθ' ὄραν
 ἦριόν ἀμφὶ τέον, Μοῦσα, χέω δάκρυα.

Α Α Α Ο

Κεῖσθαι δὴ τέκνον καλὸν προλιποῦσα, τοκῆς
 ἢ δὲ κασιγνήτους καὶ πόσιν ἀμφιθαλῆ,
 νοῦσου ὑπὸ στυγερῆς δεδαμασμένη. αὐτὰρ ἐμοί γε
 10 πένθος ἀνητὸν κάλλιπες οἰκτροτάτη·
 γραῖα δ' ἀνήκεστον πένθος κατὰ μοῖραν ἔχουσα
 ἀμφὶ τεῆν στήλην, Μοῦσα τέκνον, χέομαι.

Exstat lapis Romae in Museo Kircheriano, characteribus aequaliter perspicuis scriptus, singulis versibus ad carminis tenorem distinctis. Forma litterarum E, Σ et Ω est rotunda, nisi quod semel v. ultimo ΕΤΗΛΗΝ exhibetur. Posuit cippum filiae Musae mater, cuius nomen hodie quidem non legitur, sed superscriptum forte fuit, quamvis non desunt alia epigrammata sine nomine eius qui posuit. V. 1 ΑΓΑΘΑΝΓΕΛΟΣ. V. 3. Prosodiam neglectam, qualiter fit in ἀδελοῖ, non exspectabas in carmine haud ineleganti. V. 5 κομηπολίη, Haargrau, Grauhaar, compositum novum eius classis, ad quam pertinent ἀστυνάλεια et fortasse Πυλάργη et pauca quaedam alia. ΠΑΛΟΥΣΑ. V. 10. ΑΝΘΙΗΤΟΝ. Ib. ΟΙΚΤΡΟΤΑΤΗ, littera I non adscripta. V. 12 χέομαι, πένθος, quasi χοήν, ἔχουσα, quod habet. Ita λείβων δάκρυα supra n. 9, 5.

40.

Πάντες γάρ μ' ἐπό]θουν, ἦμην γὰρ πᾶσι προσσηῆς,
 καὶ στεφάνους ἐφόρουν, πολ[λοῖς δ' ἐτά]ροισιν ἐχρώμην,
 καὶ [μὲν ἀγαστὸν] ἐκοιμώμην κλισ[μ]ῶ [περιχρῦσφ],
 ἐνδεδύμην δὲ τὸ σῶ[μ] ἐσθήμα]σι χρώμασι θείοις,
 5 κάλλος ἔχουσα τύποισ[ι]. ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο,
 καὶ ζῶ κούκ ἔθανον τοῖον [ἔχουσα] τάφον.

ΛΑΒΙΟΙΘΙΟΝ ΠΛΑΝΤΕΣΓΑΙ

ΘΟΥΝΗμΗΝΓΑΡΠΑΣΙΠΡΟΧΗΝΗC✓

ΚΑΙCΤΕΦΑΝΟΥCΕΦΟΡΟΥΝΠΟΛΛ

ΡΟΙCΙΝΕΧΡῶμΗΝ✓ΚΑΙ'ΑΕ

ΕΚΟΙμῶμΗΝΚΑΙC. ω

ΕΝΔΕΛΥΜΗΝΔΕΤΟCΩ
 CIXPΩμACIΘΕΙΟIC✓
 ΚΑΛΛΟCΕΧΟΥCΑΤΥΠΟIC
 ΤΑΦΗCΕΤΥΧΟΝμΕΤΑΤΟΥΤΟ
 ΚΑΙΖΩΚΟΥΚΕΘΑΝΟΝΤΟΙΟΝ
 ΤΑΦΟΝC

Romae in Museo Kircheriano, in lapide unum dimidia-
 tumque pedem alto, cuius paullo obscuriores sunt litterae.
 Epigramma in mimam videtur scriptum. In quo quum plura
 satis mira sint, τύπος observes inter ornamenta mulierculae
 exsplendescentes. Eiusdem autem generis esse videntur atque
 οί τύποι περικείμενοι τοῖς στήθεσι, quibus Dionysius A. R.
 II, 19 sacerdotes Cybeles, tam mares quam feminas, ornatos
 refert, quibusque matrona huic deae operans in Winckelmanni
 Mon. ined. tab. 8 et pectus et caput ornatum habet.

In eodem Museo servatur aliud fragmentum ineditum,
 epitaphii sex hexametrorum anteriorem partem continens

ΛΟΥΚΙΛΛΗΤΟΔΕΣΗΜΑΚΑ
 ΜΗΤΡΙΤΕΠΡΕCΒΥΤΑΤΗ
 ΟΙΤΕΚΑΙΟΙΣΙΤΕΚΕCΣΙΚ
 ΦΩΤΕΔΥΟΠΡΙΑΤΗΝΟΙ
 ΚΑΙΤΗΝΜΕΝΗΡΟΤΕΡΗ
 ΑΥΤΟΚΑCΙΓΝΗΤΗΝΕΤ

41.

Ὁ φθόνος, ὡς κακόν ἐστιν, ἔχει [δέ] τι καλόν ἐν αὐτῷ·
 τήκει γάρ φθονερῶν ὄμματα καί κραδίην.

ΟΦΘΟΝΟCΩCΚΑΚΟΝΕCΤΙΝ
 ΕΧΙΓΑΡΤΙΚΑΛΟΝΕΝΑΥΤΩ
 ΤΗΚΙΤΩΝΦΘΟΝΕΡΩΝ
 ΟΜΜΑΤΑΚΑΙΚΡΑΔΙΗΝ

D M
 LVCRETIAEVALEPIAE
 SEXVIDIVSHERMEPOS
 CONGVGISIBIMEPIT
 ETSIBIVIVVSPOSVIT
 ETSVBASCIADEDI
 CAVIT

Lugduni. Exscripsi in Syll. Epigr. p. 94, et novum apographum vidi Florentiae ap. Iacobum Millingen. Epigramma, in quo γὰρ in δὲ mutandum esse dixi, aliquot verbis mutatis legitur etiam inter scoptica in Anthol. Gr. XI, 193. In Latinis ter P sculptum est pro R. Ita etiam quod in Anthol. X, 111 assumtum est:

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἐαυτὸν ἐοῖς βελέεσσι δαμάζει.

Zacynthi insculptum est in epistyllo marmoreo portae ecclesiae in monte Elato, teste G. Chrysoberge *Διατριβὴ περὶ τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς, ἐν Ναυπλίῳ* 1834 p. 16. Hinc igitur liquet sententiam, iam Isocratis aetate per ora hominum volitantem, ad invidiam et violentiam arcendam, fere ut phalli symbolum, inscribi solitam esse. Eodem refertur a Millingenio, qui de superstitione inter Italos etiamnum vigente (*occhio cattivo*) et olim scripsit et uberius data occasione exponet, formula in marmoribus, praesertim Lugdunensibus frequens, *sub ascia*.

Epitaphia Christiana.

42.

Φιλοστράτα βέβηκα πηγὰς εἰς ἑμὰς
 λείπουσα δεσμόν, ᾧ φύσις σύνειχέ με.
 ἐπὶ τοῖς δέκα γὰρ τέσσαρ' ἐκλήσασ' ἔτη,
 πέμπτη τὸ σῶμα καταλέλοιπα παρθένος,
 ἄπαις, ἄνυμφος, ἠΐθεος· ὅτι δ' ἔρωσ
 ζῶῃς ἔνεστιν ἄφθονος, γηρασκέτω.

Descripsi in ecclesia S. Theodori in loco deserto, ubi olim fuit Crommyon. Est ibidem etiam alia inscriptio Christiana. V. 2. 3 et 5 ad ω. ex usu horum temporum constanti non adscriptum est iota.

43.

Τύτθον γενοσαμένη βιοτοῦ φωτός εἰθάδε κείμαι
καὶ σφετέρων τοκέων παῦσα παραιρασίην
ἀλλ' ἔμψης ψυχῆ. μέγα γῆθε, ὃ δίκτυα λυγρὰ
καὶ γοεράς παγίδας προῦφυγον ἀμπλακίης.

Ἐτελειώθη ἡ δούλη τοῦ θεοῦ Μαρία ἡ καὶ Πατριζία μ. ἀρηγλ. ἰ.
ἰνδ. β'. οὐσα ἐτιῶν σι.

Prope Aeginam urbem, non longe a molis aquariis versus septentrionem, in area domus privatae. Vocalis longa in φωτός correpta ut n. 30 in πληρώσασα, ut producitur brevis in ἔχει n. 28. Etiam hanc inscriptionem Athenis edendam mecum communicavit iucundissimus amicus Ulrichs, qui Aeginae, antequam novae civitatis administratio Athenas transferretur, litteras in Gymnasio docuerat.

44.

Τὸ ζῆν ὁ ζή[σ]ας καὶ θανὼν ζῆ τοῦν φίλοις,
ὃ κτώμενος δὲ πολλά, μὴ τρυφῶν σὺν τοῖς φίλοις,
οὗτος τέ[θν]ηκε περιπατῶν καὶ ζῆ νεκρὸς γε[γ]ώς.
Ἐγὼ δ' ἐτρύφησα, μὴ νοσῶν ἤκω [σκεῦος] τόδε,
5 μετέδων ἔμαντοῦ πάντα τῆ ψυχῆ καλά,
ἀμάχως ἐβίωσα με[τὰ φί]λων καὶ συγγενῶν,
μηδὲ ποθ' ὑπούλωσ, [μηδὲ] δολίως λαλῶν τινί.
οὗτος ὁ βίος μοι γέγονε ὅταν ἔζων ἐγώ.
εἰς πάντα δ' ἠτύχησ', εἰς αὐτὸν πιστεύ[σ]ας θε[ὸν]
10 [δέχομαι] δεδόμενον [ἀπό]πτον τῆ φύσι [τ]έλος.
Ροῦφ[ος] πν. ἀμνοσενειμου γλυκντάτω πατρί
καὶ Παυλεῖν[α . .] φίλανδρο[ος] μέχρι τέλους.

Prope urbem Dinair. Hamilton. *Asia Minor* T. II p. 442
n. 201. V. 1 ΤΟΝΦΛΑΟΙΕ. Vitam qui inter amicos de-

git, eam post mortem inter eosdem, in eorum memoria, agit. V. 2 litterae omissae in *ΚΤΩΜΝΟΙ* et *ΤΡΥΦΩΝΥΝ*, ut in duobus ultimis inscriptionis verbis. *τρυφᾶν*, laute, non sordide, liberaliter vivere, hic in bonam partem acceptum. V. 4. *ΕΓΩΔΕΕΤΡΥΦΗΛΑΜΗΝΟΛΟΝΗΚΟΕΚΕΗΥΛΤΑΟΛΕ*. *σκεῦος*, facete de arca mortuaria, ut n. 36 lepor quaesitus est in *ῥίσκος*. V. 6 *ΚΛΥΝΓΕΝΩΝ*. *Κ* pro *καί*, quod non infrequens in numis tempore imperii Romani (Rasche L. N. T. II P. 2 p. 1266 ss.), in papyris (ut *κεγγη κενθαλασση* in iis quos Petrettinius edidit) et in marmoribus, et occurrit aliquoties in aliis Hamiltonianis. Cf. Corsin. Not. Gr. p. 33. Jablonsk. de Memn. III, 4 p. 88. Syll. Epigr. Gr. p. 51. V. 7 *ΑΑΑΟΝ*. Lacuna est quatuor litterarum: *δολῶς* est bisyllabum. V. 8 *ΛΕΡΟΝΝ*, *γένονε*. V. 9. *ΔΗΥΤΥΧΗΛΑΕΙΕΑΥΤΟΝΠΙΕΤΕΥ*. *ΕΟΕΩ*. V. 10 *ΑΟΑΟ*.. *ΑΙΛΟΜΕΝΟΝΑΠΡΑΩΚΑΤΗΦΥΓΙΕΑΟΙ*. In his quam incerta sint, si non sententia, at saltem verba, quivis videt. In *ΑΟΑΟ* . . manifesto latet verbum, conformatio sententiae in binis versibus est eadem vel omissio copulae similis atque in v. 4. Quod posui imitatur Homericum *δέχομαι Κῆρα* Jl. XVIII, 155. In *ΑΠΡΑΩΚΑ* misere hallucinatus est Hamiltonus neque ego, quid debuerit scribere, divinaverim. Ceterum mireris hominem *πιστεύοντα εἰς τὸν θεόν*, simulque mentem vitamque Epicurcorum ingenue profitentem. Versus sunt inconcinni et senariis quinque tolidem immixti septenarii. V. 11 *ΚΠΑΥΑΕΙΝ*. V. 12 emendavimus *ΦΙΛΑΝΔΡΩΜΕΧΙΤΑΟΥΕ*. Formae *Ω* et *ω* alternant in apographo, ita ut facile potuerint commutari inter se. Quod si est in lapide *ΟC*, Hamiltonus legit *ω* et scripsit *Ω*.

45.

*Ἄφρι' ἐγὼ κεῖμαι Μενεκλεῖ μέγα τῷδε σὺν ἀνδρὶ·
καὶ γὰρ ζῶντες ὄμ[οῦ] τοῦτο γέρας λάχομεν.
Καὶ λίπομεν δύο τέκνα, νέον δέ γε Ἀρτεμίδωρον,
ὅς χάριν εὐσεβίης χεῦσεν τύμβον φθιμένοισιν.
Χαίρειν δ' οἱ παριόντες κεύχας θέσθ' ὑπὲρ αὐτοῦ.*

In vico Phrygiae Dinair, apud Hamiltonum p. 443 n. 205.
— V. 1. *ΛΠΦΙΑ*. V. 4 *ΡΕΥΣΕΝ*. V. 5 *ΧΑΙΡΙΠΛΟΙΙ-
ΤΑΡΙΟΝΤΕΣΚΑΙΕΥΧΑΣΘΕΣΟΥΠΕΡΑΥΤΟΥ*. Ad *χαί-
ρειν* adsume *εἶπατε* ex sequenti *εὐχας* *ἔφοθε*, quo Christiani
sensus veteri formulae adiunguntur. An fuit *χαίρετε*?

46.

. . . . . *λοιων*
† *ποιμένος ἀρίστου τῶν θεορρήτων*
ἦν [ᾧ] παροδῖτα μνημια τῆς μνήμης χάριν.
Μαξιμίων ἔτευξε τοῦτο τοῖς πόνοις,
5 *ἀλλ' εἰς μείωσιν ἦλθε τῷ χρόνῳ ποτέ,*
ἦπερ συννύρχει τοῖς χρόνοις ὑπηρετίς·
ὁ δ' Εὐνόμιος καινίσας τὴν σύστασιν,
ὡς σοφὸς ὑπάρχων ἱατρὸς καὶ γεννάδας,
ἤγειρεν αὐτὸ προγονικῆς φήμης χάριν,
10 *αὐτὸς προθύμως, κληρονομίσας, ὡς πάλαι.*

Hamilton. *Asia Minor* T. II p. 434 n. 162, in Eski Kara
Hissar. V. 3 inserui ᾧ. V. 5 *ΑΜΒΙΕΜΙΩΛΙΝ*. V. 6 *ΗΤΕΡ*.
V. 7 *Εὐνόμιος*, nomen metri caussa corruptum. *ΚΑΙΝΙΕΑΙ-*
V. 10 *ΚΑΗΡΟΜΗΕΑΙ*.

47.

. . . . . *καὶ τῇ μητέρι Μελίτινῃ καὶ*
τῷ υἱῷ Γαῖῳ καὶ τῷ ἀδελφῷ μου Κλα. Εἰτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἔξεσται τε-
θῆναι χωρὶς τῶν προγ[εγρ]αμμένων. ὅς δὲ ἂν ἐπιτηθεύσει, ἔσται
αὐτῷ πρὸς τὸν ζῶντα θεὸν καὶ νῦν καὶ ἐν τῇ κρισίμῳ ἡμέρᾳ.

Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν καλόν·
καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς τὸ ζῆν ὑβρίν φέρει,
παρ' ἣν τὸ γῆρας καὶ φέρει προσώπιον.

In sepulcreto veteris Eumeniae, ubi nunc Ishekli. Hamil-
ton. p. 472 n. 363. Dedicatio una cum sententia adiecta in
formam arae perscripta est. Nomen *Μελίτινῃ* contractum ut
Μέλτας apud Pausaniam, *Βερνίκη* ap. Ross. Inscr. Gr. II n. 109,
Δέκμος Cabinet *Pourtalès* tab. 26 al.: neque inauditum est
Μελίτιννα. Iota dativis nusquam adscriptum. Pro *τεθῆναι*

legitur *TEONHNAI* ut n. 26 extr. Iambum primum audacius emendavi. Pro *καλόν* enim in fine lapis dat *ΤΡΙΧΕΙ-ΡΩΚΑΚΟΝ*, quibus lapidarius suam de hac re opinionem liberius intrusisse videtur, fere ut librarii haud raro in poetis consulto corrupendis luserunt. V. 3 *ΠΑΡΗΝΤΟΓΗΡΟΙ ΚΑΙΦΕΡΕΙ ΠΡΟΕΟΠΕΙΟΝ*. Non intelligo.

48.

Οὗτος Σωκράτης Γορτύσιος [Ἰουλίου υἱός],
παντοίης ἀρετῆς ἔξοχος ἠνίοχος,
ὃν μήτηρ μὲν ἔτικτεν ἐνὶ Κρήτῃ εὐρείῃ,
ἠΰκομος Σθενίῃ, φερτάτῳ Ἀύσονίῳ
 5 *εἰὴνηθεῖσ' ὑπ' ἔρωτι, κασιγνήτους τε κ' ἀρίστους*
καὶ πλείστων ὑπάτων κρέσσονας ἡγεμόνας.
Ἄλλὰ ἔ νοῦσος ἔμαρψε κακῇ καὶ μοῖρα βαρεῖα
ἦρωα πρὶν ἰδεῖν παῖδας ἀεξομένους.
Τούτου κορυδίῃ ἄλοχος καὶ κ[εδν]ὰ εἰδυῖ[α]
 10 *ἔστησ' Εὐπραξίς, κῶδος ἔῃ πατρίδ[ι].*
οὐ γάρ τις κατὰ γαῖαν, ὅσας Διόθεν γένος [ἔστί],
μείζονα τῆδε πόλει κόσμον ἔθηκε [πέρι].

Thebis supra fontem Paraporti. Plenius quam in Corp. Inscr. Graec. n. 1654 edidit H. N. Ulrichs in Actis Acad. Monac. Cl. philosophico-philol. Vol. 3 p. 433 s. Nuperrime editum vidi etiam ex schedis Rossi, Wlad. Davidoff, a Frid. Graefio in Actis Petropolit. 1843 T. VI p. 41—43. V. 1 Pocockius post *Γορτύσιος* *ΙΟΙΙΟ*, unde *Ἰουλίου υἱός* vel *Οὐλπίου*, *Ἐλβίου* vel simile quid scribendum esse. vidit Graefius: pater enim Socartus s. Socratis erat Romanus. Alter editor minus bene supplevit *ἐνθάδε κεῖται*, quod pugnat cum *ἔστησε* v. 10. Recte autem idem constituit versum 5. quum Graefius, distincto post *Ἀύσονίῳ* sermone, scribat *εἰὴνηθεῖσ' ὑπ' ἔρωτι, κασιγνήτους τε κ[ε] π[λ]είσ[τ]ων*. V. 9. Graefius *[κ]α[λ]ὰ π[α]ρ[ε]ρ[ε]ν*. V. 10. Idem: „Statuam ponendam curavit Eupraxis uxor, sed

noque haec loquitur, sed magistratus, ut videtur, urbis splendidum monumentum naclae, foemina nobili sumtus liberaliter faciente. Ita et Eupraxis a grata civitate laudari potuit. Non laudatur Eupraxis, sed κῦδος pertinet ad omissum εἰκόνα (v. 1), quod demonstrant quae sequuntur, et poterat illa de se loqui tertia persona.

49.

Ἀγαθῆ τύχη.

- Αὐτὴ παρθενικὴ Ἐλαφηβόλος ἀρήτειραν
 θήκατο Κυδιππίην Γλαυκίω θύγατρα,
 ὑδροφόρον ἦν [ἐ]ν Παιτινῇ παραβώμια ῥέξαι,
 σπαιρόντων αἰγῶν ἔμβρυα καλλιθύτων.*
- 5 *[Τῆ]ν ἄρ' εἶδε τεκοῦσ' ἄ[λλ]η π[ατρ]ίς, ἣ δὲ τιθήνη
 ἐκ [γ]ε[ν]εῆς β[α]ι[η] ἔκτροφός ἐστι Πάτνος,
 νῆσος ἀ[φ]αν[ρο]γάτη Ἀητωΐδος, ἧς προβέβηκε
 βένθεσιν, ἀ[λλο]ίης ἔδρανα ῥνομένη
 γ[ῆ]ς, ὅτ' ἐφ[αίνετο]· ἐνθεν ἀρήϊος εἶσεν Ὀρέστης,*
- 10 *ὡς λ[ύ]θη' ἐ[κ]φυγεν ἧς μητροφόνου μανίης.
 Τῆδε καται[ρομένη θυ]γάτηρ σοφοῦ ἰητήρος
 Γλαυκί[ε]ω, β[ο]υλαῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης,
 Αἰγαίου πλώσ[α]σ[α] ῥ[ό]ον δυσχείμερον οἶδμα,
 ὄργια κ[α]λλ[ο]σύνη] ὡς θέμις ἠγλαΐσεν.*

Ἐδὲ τύχως.

In insula Patmo. Lud. Rossii Inscriptt. Graec. ined. fasc. II p. 72 n. 190 cf. tabula lithographica, de cuius viri coniecturis et tota explicandi ratione dixi in huius Musei T. II p. 334—39, ubi simul nostram adstruere conatus sum, ex qua inscriptio pertinet ad statuam Cydippae, sacerdoti Dianae Tauricae in insula Patmo, positam. Hecaten, cui statuam a Cydippe dedicari putabat Rossius, v. 11 revocavit Franzius, qui post me epigramma tentavit in eiusdem Musei Voluminis tertii fasc. I p. 91, ita tamen, ut non statuam, sed deam ipsam intelligeret. Quod quamvis falsum esse censeo, minus tamen miror, quam quod vir doctissimus, quem mea quoque ante oculos

habuisse video (p. 94)', in quibus tria alia apographa cum Rossiano conferuntur, in hoc tantum sibi pluribus locis libere coniectando licere putavit. V. 3 *ΑΝΙΑΤΝΗ*, Rossius ἐν Πάτρῳ. Comparaveram Ἀμοργία pro Ἀμοργος apud Ross. n. 120. Ita νῆσος τις Συρίη, Ψυρίη et Ψύρα, Ἰκαρία et Ἰκαρος, Σαρδονίη Syll. Epigr. Gr. n. 57, 3 ubi v. similia. Hodie Καροστεία. V. 5 *ΝΑΡΕΙΑΕΤΒΙΦΗΝΑΡΗΗ* . Σ, in quibus, si verum vidi, minus offendit *ΚΟΥΣ* in *ΙΦΗΝ*, quam *ΑΑ* in *P* a Rossio mutatum. De ἄρα pro ἄρα a poetis metri causa usurpato nuper dixit Schneidewinus meus in Not. cr. ad Pindari novam editionem Ol. VIII, 46. Hic tamen ideo fortasse *Α* omissum est, quod in hiatu parum auditur. Franzius τῆ πάτρῃ μὲν Ἀθηναίῃ πόλις. V. 6 ἐκ γενεῆς περίβωτον Iacobs. App. n. 163. Rossius *BHI*, alii *BIH*, *BH*, unde βαιή posueram, quum v. sequenti eadem insula ex Rossii opinione ἀ[μ]αυροτάτη dicatur, post autem praetuleram ἀγαυροτάτη. V. 8 *ΑΝ . ΗΣ*, Franzius *Αιγαίης*, puto quasi hoc epitheton, ceteroquin novum et ignotum, Dianae aptum sit, quatenus ex illo mari prodeunt insulae. Ego quod posui, ἀλλοίης ἔδρανα ἑυομένη et v. sequ. γῆς, ὅτ' ἐφαίνετο, pendet ex εἶσεν, quod non habet quod regat quam ipsam insulam. Patmus igitur cogitanda est ex mari emergens ut Delus, et, ut Delus, vaga per undas sedem varians, dum fixam nancisceretur, et quidem, ut illa nato in ea Apolline cum Diana et cultu illius instituto, sic Patmus, Scythicae Dianae ab Oreste ibi purgato ara posita. Similiter Rhegini narrabant, Probo ad Virgilium et Scholiasta Theocriti referentibus, Orestem e Taurica reducem, unde sororem deaeque simulacrum reportaret, in finibus suis septem fluviorum continuorum aqua ablutum et sanatum esse, a qua fictione inseparabilis est simulacri cultus institutus. V. Schneidewini Dissertatio de Diana Phacelitide et Oreste apud Rheginos et Siculos Gottingae 1832. V. 9 *Φ . ΣΟΤΕΙΦΗΗ* . . *ΙΝΘΕΝ*. Franzius εἰς ὅτε Ἰφιγένειαν, priorum litterarum cum hac coniectura convenientia in errorem inductus neque deterritus litteris ultimis, quas omnino excludit, quamvis etiam

anonymus fide dignus, cuius schedis usus sum, exhibet ΝΘΕΝ et quamvis repeti quidem temere syllabas in marmoribus haud raro videmus, syllabas prorsus alienas immisceri inauditum est. Totum distichon adscribo.

εἰς ὅτε Ἰφι[γένεια]ν ἀρῆϊος εἶσεν Ὀρέστῃς
[ἐνθάδ' ἀνιεμ]ένης μητροφόνου μαρίης.

Quis autem credat Iphigeniam dici et solo hoc nomine hic appellari potuisse deam Tauricam, cuius cultum Iphigenia sacerdos, a fratre recuperata et in itinere Patmum advecta, vel certe Orestes instituit? Epitheton Iphigeniae a quibusdam Dianae vel Hecatae datum non facit ut credamus. V. 10. Rossius .ΣΑ.ΘΙΕ..ΤΥΙΕΝ, in quibus *I* muto in *P*, suppleo *K* et *ΦΥΓΕΝ* corrigo ex duobus apographis eorum, quae inspexi Smyrnae acceptis. Ab initio Rossius falso tria, v. 11 et 12 bina puncta ut signa lacunarum posuit. V. 11 .ΙΙ ΛΕΚΑ-ΤΜΙΦ . . . . ΙΑΤΗΡ, in quibus litterae *ΜΙΦ* facilem subeunt mutationem quum scribimus *AIP*. V. 12 ΓΛΑΥΚΙΟ.-Ρ.ΥΑΛΙΣ. Scripseram ad vestigia litterarum Γλαυκίου ἐρ-πυλλίς, producta ultima in ἐρπυλλίς, *ministra*; sed praefero nunc quod dedit Franzius, quo repetitur quod primi versus indicant, βουλαῖς. In quo tamen cave, ne cum hoc iungas πλώσσα, quasi Cydippe antequam natale solum relinqueret a Diana in suum servitium vocata fuerit. Immo cohaerent inter se κατατρομένη et πλώσσα, βουλαῖς et ἡγλαΐσεν. V. 13 ΠΛΟΟΣ..ΑΡΟΥ, Rossius πλώουσα vel πλώσσα πόρου, Franzius ῥόου. V. 14 Rossius ΟΡΙΑΚΟΛΛ...ΙΝΟΣ, unum eorum quae contuli apographum habet ΟΡΙΑΚ. Ex meo cetera interpretandi modo non invenio quid sequentes litterae continere potuerint quam ΚΑΛΛΟΣΥΝΗ, et *H* cum *N*, qui huius est character in hoc lapide, facilius quam vulgo commutari poterat. Pulchritudinis autem in sacerdote laudem immisceri eo minus mirum, quod honesti et divitis viri filia non alia re quam ipsa suadente, per somnia nimirum, dea mota fuisse dicitur, ut Dianae Tauricae ministerio se et virginitati destinaret. Ultima haec Franzius hoc modo refingit:

τὴν δ' Ἐκάτην φ[ίλη ἢ θυ]γάτηρ σοφοῦ ἠητήρος
 Γλανκί[εω, βο]υ[λ]αῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης
 Αἰγαίου πλώσσασα ῥόου δυσχείμερον οἶδμα
 ὄργια κο[ινωνε]ῖν, ὡς θέμις, ἠγλαίσειν.

In quibus quod Ἐκάτην ἠγλαίσειν ὄργια κοινωνεῖν dictum esse contendit pro ὥστε κοινωνεῖν τοῖς ὀργιάζουσιν, vereor, ut ad Dianae Tauricae ritus, capras mactatas et sacerdotem aquam sive ad sacrificii usum sive ad lustrationem gestantem, satis quadret ὄργια κοινωνεῖν. Maior etiam est difficultas in verborum constructione.

50.

Τόνδε Ἀνκο[κλείδης καὶ Ξειναγόρας] κατ' ὄνειρον
 τῷ ξείνων ἐφόρῳ βωμὸν ἔθεντο Διί.

In ara inventa in Athenarum acropoli; edidit L. Rossius *Kunstblatt* 1840 p. 67. Litterae Romani imperii produnt tempora. Ἐκαταῖος κατ' ὄνειρον, Iovi dedicat anaglyphum. Ross. Inscr. n. 172.

51.

Ὁ κράτερός πολιοῦχος ἀναξ ἠγείρατο ταύτην
 νεύματι τῷ σφετέρῳ χαλκοτύπου παλάμαις
 στήλην Εὐλάνοιο, τὸν εὖ ἐνόησατο θέσμος
 πειθόμενον σκήπτροις αἰὲν ἀκηρασίους.
 Δέρκεό μοι, φίλος, ὦδε νοήμονα τέκτονα χαλκοῦ
 Ἐφραίστου σοφίης σῶμα μιμησάμενον.

Sinope in basi muro urbis infixā apud Hamiltonum p. 410 n. 58. V. 1 ΗΓΙΡΑΤΟ, forma insolens, verbum probum: noveramus enim ἐγείρειν ὑπερῶν, χῶμα, πύργους, βῆμα, τρόπιον, τίμβρον (Syll. Epigr. n. 40.) V. 3 ΕΥΛΑΝΟΙΟ, Εὐλάνου. An emendabimus ΕΥΛΑΛΙΟΙΟ? θέσμος, imperator. Στήλη autem pro statua (*Bildsäule*), quod ignorant lexica nostra, nonnunquam ponitur a scriptoribus infimae Graecitatis, ut ait Zoega de Obel. p. 571 n. 4: rectius quam Gisb. Cuperus in notis ad Lactant. c. 19 p. 460 ed. Dufresn.

qui hanc significationem etiam in aliquot locos Aeschinis et Plutarchi falso ingerit. Vit. Plat. in Bibliotheca Gotting. vett. litterarum et artis fasc. V Ined. p. 18 *γυνή γάρ τις ἀπῆλθεν χρησομένη, εἰ δὲ τὴν στήλην αὐτοῦ συντάξαι τοῖς ἀγάλμασι τῶν θεῶν.* Fab. Aesop. Cod. Florent. 169 *πετρὶνῃν στήλην ὁμοίαν ἀνδρῶν.* Tzetzes Chil. VI, 610 *στήλην* Memnonis tangit, quam fallitur Osannus Syll. Inscr. p. 17 negans esse statuan. In Anthol. Planudea l. V. habemus epigrammata *εἰς τὰς ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ στήλας τῶν ἀθλητῶν*, et in l. IV *εἰς εἰκόνας* Posidippi epigramma *εἰς στήλην Ἀλεξάνδρου* (a Lysippo factam). Vid. etiam Gloss. vett. et Suid. s. v. Quibus locis quum accedat epigramma nostrum, etiam in Cyziceno illo Anthol. Pal. VI, 342, quo de disserit etiam Boeckhiius in Expll. ad Pind. Ol. VII p. 172, *στάλαν, τριήρη στυλίδα*, in templo Gratiarum, primae artis sculptoriae (*τῆς πρώτης τέχνης*) opus et a Pallade ipsa factum donatumque Cyzicenis, quum primum in Asia ii templum condidissent, non *triangularem cyprium* sive *cohimellam*, triadis Gratiarum symbolum, unde postea mortalis alicuius ingenio et invento ars prognata sit, cum Buttmanno et Bocckhio esse credo, sed opus vere sculptorium, statuam triplicem et unam Gratiarum, fere ut Heccates trigeminae imagines.

52.

*Ἡ βουλὴ τίμησεν ἀγασσαμένη τὸν αἰοιδὸν
 Νέστορα καὶ μολπῆς εἵνεκα καὶ βιότου·
 εἰκόνα δ' ἔξετέλεσσε καὶ εἶσατο πατρίδος ἄρχων
 Κοροῦτος Θαλερῆς ἐν τεμένεσσι Κόρης,
 ὄφρα καὶ ὑψίγονοί περ ἐν ἄστει παῖδες ἔχοιεν
 σῆμα φιλοξενίης καὶ δέλευρ σοφίης.*

Cyzici a. 1741 repertum et cum Peyssonelio communicatum. V. 1 *TEIMESSEN.* V. 3 *IKONA*, post quod deest particula, et peccatum est etiam in *EΞETEAESEN.* V. 4 *TAMENESSE.* V. 6 *ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ.* Corp. Inscr. II p. 935 n. 3671.

53.

Καὶ μετὰ λαοφόνον ξίφος εἰεός ἤρκεσα πάτρῃ,
 κτεῖνα δ' Ἀχιλλῆα γήραος εὐφραδίῃ·
 ἐς δέκατον δ' ἐκράτησα Πανελλήνων ἐνιαυτόν,
 πρὸς δὲ μίτον Μοιρῶν οὐτίς ἔχει δύνασιν.

Ex marmore in Angliam allato edidit Leakius *Transactions of the R. Society of literature, Second Series* T. I 1843 p. 274. 305. Loquitur Priamus, cuius statua basi hoc epigrammate instructae imposita erat. Et gloriatur is, se etiam post Hectoris necem patriae defendendae parem fuisse. Noti enim strategematis, quo Achilles Paridis et Deiphobi manu perit, auctor ferebatur Priamus. Dictys IV, 10. *Tum utroque exercitu sacrificio insistente Priamus, tempus nactus, Idaeum ad Achillem super Polyxena cum mandatis mittit* cet. Schol. Eurip. Hec. 385. λέγεται γὰρ κληθῆναι αὐτὸν πρὸς τοῦ Πριάμου ὡς φίλον καὶ φρονευθῆναι πρὸς Ἀλεξάνδρον διὰ βέλους. Tzetz. Posthom. 387 παραιφασίησι Πριάμον. Tangit hanc fabulam etiam Lycophro 271.

54.

Θεῶ Ἀθήνα Δυνάμιος Δαμοσθένην.

Trimeter scriptus in protome Demosthenis, Canosae re-
 perta, quae Neapoli fuit apud Archiepiscopum Rossium, a.
 1837 vita defunctum. *Notizia di un busto inedito di Demosthene, letta all' Accademia Ercolanese nell' anno 1834 dal Cav. F. M. Avellino, Napoli nella stamperia reale 1841.* Qui
 Vir praestantissimus quae et de imagine deque imaginum diis
 dedicandarum usu, et de tituli, characterum, dialecti ratione
 monenda erant, absolvit doctissime. Miror tamen eum per-
 suaderi sibi passum esse, in nomine dedicantis et dedicati et
 ipsius, si diis placet, deae, cui marmor dedicatur, quippe
 quam etiam *Σθενιάδα* vocatam esse sciunt doctiores, alium
 quam fortuitum significationis concursum existere. Factum est

opus haud vulgare Romani imperii tempore; Dynamii nomen extat ap. Gruter. p. MLIX, 1 et in fastis consularibus anni post Christum 488.

55.

Πῖνε λέγει τὸ γλύμια, καὶ ἔσθιε καὶ περίκεισο
ἄνθεα· τοιοῦτοι γεινόμεθ' ἐξαπίνης.

In sarda annulari, litteris ex albo colore exstantibus, superne hominis calvaria, infra scalpta mensa dapibus referta. Edidit Gorius Inscr. ant. Etruriae T. III p. 21. Qui quod coronam e floribus contextam desiderat, fallitur: τοιοῦτοι spectat ad cranium. ΧΑΙPEKAIΠIINE legitur in annulo aureo nuper invento. V. Gerhards *Archaeol. Zeitung* 1843 p. 128. In vase fictili Sileno vinum ex utre in craterem effundenti adscriptum est SIAANOS TEPION HEJVS HOINOS, de Wille *Cabinet d'antiqu. Etrusques* p. 85, in quo τέπων pro τερόμενος sumitur (*se rejoissant*), quo significato legimus τέρνονσαι n. 17, potest tamen etiam aliter intelligi.

F. Th. Welcker.